

Appendiks E

Udtalelser om Martinus og Sagen, fortalt af mennesker der gennem mange år har været nær på Martinus.

Jeg er i besiddelse af nogle tekster der er et værdifuldt materiale til at få en dybere forståelse af såvel Martinus som menneske som den indstilling flere af hans nærmeste venner har til ham, hvordan de opfatter ham.

Disse tekster er ikke egentlig tidsorienteret, men spænder over lange åremål. Derfor passer de ikke rigtig ind i den grundlæggende kronologiske præsentation her i bogen. Jeg har derfor valgt at gengive den separat i dette appendiks.

Rækkefølgen er ikke udvalgt efter noget specielt mønster.

*E.1 - Henny (Denker) Bøgedal i feriekolonien.
- hb*

E.1 Henny Bøgedal fortæller.

Henny Bøgedal har givet mig et manuskript til en lille artikel om sin forbindelse med Martinus og "Sagen", som hun i 1997 udarbejdede i samarbejde med en af sine venner, Åge Valbak, som har været formand for Den Sociale Højskole, og som også interesserede sig for Martinus kosmologi. Artiklen er en lille kalejdoskopisk gennemgang af de oplevelser, som Henny har haft med Martinus gennem en lang årrække. Artiklen skulle egentlig have været med i Sam Zinglersens bog "Martinus – som vi husker ham", men af forskellige årsager kom den ikke med i denne bog. Da den giver et smukt indtryk af Martinus som menneske, har jeg medtaget den her i sin fulde ordlyd. Henny Dencker Bøgedal fortæller her om sin forbindelse med Martinus gennem årene.

EN RAR MAND

- I 30'erne blev Martinus indført i en antroposofisk kreds. Min far Kai Dencker kom der også, og sådan gik det til, at han lærte Martinus at kende, og han fik et venskabeligt forhold til ham.

Jeg var en lille pige, da Martinus første gang besøgte mine forældres hjem i Vanløse.

UNDER DET RUNDEBORD.

- Besøget blev til flere. I den første tid kom Martinus sammen med andre fra kredsen, og de talte sammen til langt ud på aftenen.

Trods min meget unge alder husker jeg klart situationen. I stuens midte stod et bord, og rundt om det sad de, og jeg under bordet. Martinus talte, og forklarede. De andre lyttede og spurgte.

- Naturligvis begreb jeg ikke et ord af, hvad Martinus sagde. Men jeg elskede at lytte. Stemningen, den sidder i mig den dag i dag. Jeg havde en fornemmelse af, at tiden stod stille. Disse aftener blev mine søndage. Det magede sig snart sådan, at Martinus kom til at holde offentlige foredrag. Jeg plagede min far. Jeg ville også til foredrag. Det blev til flere søndage i løbet af året.

- Under min opvækst i 30'erne hændte det ikke sjældent, at Martinus dukkede op om eftermiddagen og tilbød at tage mig med på tur et eller andet sted hen. Min far havde invaliderente, og min mor var på den tid hyppigt syg. Det var tydeligt, at disse forhold påkaldte omsorg fra Martinus side. Han ville aflaste familien. Vi tog på bytur, gerne med sporvogn, på gåtur i byens parker og offentlige haver, ud i dyrehaven. Eremitagesletten holdt han særlig meget af. Jo, Martinus har lært mig København og dens omegn at kende.

EN SANDMARK VED KLINT

- En dag kom nyheden om, at "Sagen" havde erhvervet et område ved Klint strand nær Nykøbing. Min far tog mig med derop, for vi skulle da se herlighederne. Mit første indtryk: En sandmark med nogle hjulspor.... I den følgende tid tog Martinus mig med til Klint, når et eller andet skulle besigtiges eller besluttes på stedet.

- Når det alvorlige var overstået, tog Martinus mig ved hånden og gik ud på det, der blev "vores strandtur". Hans hånd om min, det var indbegrebet af tryghed. I min barnebevidsthed stod Martinus som en rar mand, en virkelig rar mand.

- Den sandmark skulle hurtigt komme under kultivering. Martinus fik jo knyttet et menneske til sig - Erik Gerner Larsson - der med sit brændende engagement kom til stærkt at

præge "Sagens" om jeg så må sige fysiske udvikling. En gudbenådet taler var han også. Gerner var uddannet gartner, og på få år var sandmarken ændret til ukendelighed. Ca. 15 feriehus bygget, den første noget beskedne foredragssal rejst, et gartneri med drivhus skulle aftvinge den magre jord afgrøder som kartofler og tomater - mad til gæster med interesse for at købe et måltid mad i det pensionat, som også kom op at stå. I dag er gartneri og pensionat for længst historie. Den gamle foredragssal er overgået til andet formål og erstattet af en ny og meget større sal.

MOGENS MUNCH

- 30'ernes grøde for Martinus arbejde gjorde, at Gerner fik trukket endnu en fast medarbejder ind i arbejdet. Det var Mogens Munch. Gerner havde som helt ung været spejderfører, og Munch var en af hans spejdere. Munch blev knyttet til arbejdet allerede mens han var stud. polyt. midt i 30'erne, og han fortsatte til han et par år efter 2. verdenskrig overgik til virksomhed indenfor ingeniørfaget. I de ca. 10 år, Munch var knyttet til arbejdet, varetog han det administrative arbejde på instituttet, der dengang havde adresse på Glahns alle, Frederiksberg, og havde desuden diverse funktioner på Klint. Han virkede også som studiekredsleder i København, og sidst men ikke mindst var han den første, der som fast foredragsholder berejste provinsen.

- Mogens Munch vandt sig mange venner i løbet af sine virkeår. Gennemkultiveret, tænkssom og klar i skrift og tale. Tilbageholdende til det beskedne var han også. Derfor må det blive andre, som bringer hans værdifulde virke for "Sagen" i erindring. Mogens Munch hører med blandt de fremmeste, hvis eller når historien om bevægelsens første tid skrives.

FRA KOLONI TIL FERIEBY

Tyskerne havde i krigens sidste måneder fået øje på feriekolonien, havde beslaglagt nogle af feriehusene og udspændt pigtråd på området. Da krigen var forbi, var opgaven at få

renoveret det bestående, dernæst at overveje muligheder for ekspansion. Nabo til kolonien var Klintsøgård, en stor lystgård ejet af brdr. Houlberg. Gården stod til salg, og Gerner så straks, at her var muligheden for det store spring. Klintsøgård blev købt.

- Vi var en flok frivillige, der i foråret 1946 stillede os til rådighed med at få Klintsøgård gjort klar til sæsonens begyndelse. Så vidt jeg husker skulle omkring 70 værelser riges til i lyntempo. Gerner ledede slaget, satte tempoet og har vist aldrig sat mere ind på en enkelt sag. Der blev gabt for højt, projektet kuldsejlede, og "Sagen" havde nær mistet sit vejr - økonomisk set.

Klintsøgård blev afhændet, og for at skaffe kapital til at betale enhver sit privatiseredes feriehusene. De blev købt af venner af "Sagen".

- De huse vender nok tilbage, når tiden er inde, var Martinus' fortrøstningsfulde kommentar. Indtil videre er en håndfuld huse ganske rigtigt vendt tilbage, så jeg både håber og tror, at spådommen går i opfyldelse hen ad vejen. For det var dog her, feriebyen startede. Det var på plænen foran husene (det åbne fællesareal mellem Klintvej og de 7 først byggede huse), folk efter foredragene og om aftenen søgte sammen i klynger. Så gik snak og samtale om mange ting. Om åndsvidenskab selvfølgelig og om samfundsspørgsmål, som var oppe i tiden. Eller man kom for at more sig sammen, med sang, med spil eller med optræden. Her var Sam Zinglersen den oplagte arrangør for børn og barnlige sjæle. Folk øvede sig også i kunstneriske udfoldelser. I flere år underviste f.eks. skulptøren Harald Isenstein interesse-rede, når vejret ellers tillod det.....

- Jeg er ikke så nostalgisk at mene, at vi kan eller skal vende tilbage til de tider, hvor centrum lå i det gamle koloniområde. Men sommetider kan jeg ikke lade være med at tænke, at der er sat et usynligt skel mellem det privatiserede koloniområde og den øvrige ferieby.

Klintsøgård har også siden den var i "Sagens" eje haft en omskiftelig tilværelse med flere private og offentlige ejere. I dag drives gær-

den som en idrætshøjskole. Hvad feriebyen angår, så trives den som bekendt nu i bedste velgående. Stille og roligt er feriebyen udvidet og forbedret år for år og kan i dag rumme et hundredtals gæster. Og den sidste udvidelse - restaurant og samværsrum - danner nu ramme om mange af de sammenkomster, plænen for så længe siden lagde græs til.

KLARSYN OG FORMODNINGER

- Som voksen lærte jeg af Martinus, at hans klarsyn - kosmiske bevidsthed - gik i funktion, når han beskæftigede sig med de kosmiske analyser. Han gjorde mig også opmærksom på, at han i vurdering af andre emner "formodede", sådan som vi andre gør det. Men han var nu god til at formode.....

- Allerede lige efter krigens udbrud sagde han, at Danmark var beskyttet, krigen ville ikke berøre os ret meget. Han holdt fast ved denne spådom - eller formodning - efter at landet blev besat i 1940. Det kom da til at passe. Jeg husker også en helt personlig oplevelse. Den stammer fra en af vore spadsereture på Klint. Vi er i 1945 (det var inden Martinus købte Klintsøgård), jeg er nu en snes år gammel, det er forår, vi nærmer os Klintsøgård, som enhver ved står ret nær for et ejerskifte. - De, der overtager Klintsøgård, kommer ikke godt fra det, kommenterede Martinus. Den formodning slog også til....

HUMOREN

- Der blev længere mellem de personlige samvær, da jeg som voksen blev gift og fik børn. Men vi sås da nu og da, og det var ved disse lejligheder, Martinus ubetalelige og også robuste humor for alvor gik op for mig. Vi lå tit flade af grin. Jeg husker bl.a. en sammenkomst med deltagelse af en - undskyld udtrykket - "nyfrelst" dame. - Ah, sagde hun, efter at jeg har lært Deres analyser at kende, så føler jeg det, som om jeg står med det ene ben oppe i himlen. Martinus reaktion kom med det samme og i hans sindige vendelbo-dialekt: - Jamen, uha da, det var dog en uanstændig stilling. De må vist se at få det ben ned i en fart!

- Martinus besøgte mig engang, jeg var indlagt på hospital. Jeg lå på en flersengsstue. - Nå Henny, lad os så få en snak i fred og ro. Han havde allerede arrangeret det sådan, at vi kunne gå ind i et tilstødende rum, hvor man kunne snakke uforstyrret. -

- Ih du godeste, her ligger jeg i bar særk, og min morgenkjole hænger i skabet derovre i hjørnet ... men måske vil du ta' den til mig?

- Ja selvfølgelig Henny og se så her . . . nu står jeg for, så kan de andre damer ikke se dig.

Som sagt så gjort. Martinus stillede sig op. Godt nok med ryggen til damerne, så det var Martinus, der uforvarende kom til at se mig i bar særk.... Den grinede vi meget af.

LED OS IKKE I FRISTELSE

- En ledetråd i Martinus daglige væremåde var, som jeg oplevede det, omhu og omsorg. Jeg var i mine unge dage på et besøg på Villa Rosenberg - Martinus bolig på Klint. Vi skulle forlade boligen samtidig, og også returnere i løbet af ret kort tid. Til min forbløffelse gav Martinus sig til at inspicere husets rum, fornedden, ovenpå, lukke og haspe vinduer. Omhyggeligt. Til slut låstes husets døre. Lige så omhyggeligt. - Martinus, indvendte jeg undervejs, vi har jo travlt, og vi er snart tilbage.... Behøver du virkelig at bruge tid på alt det?

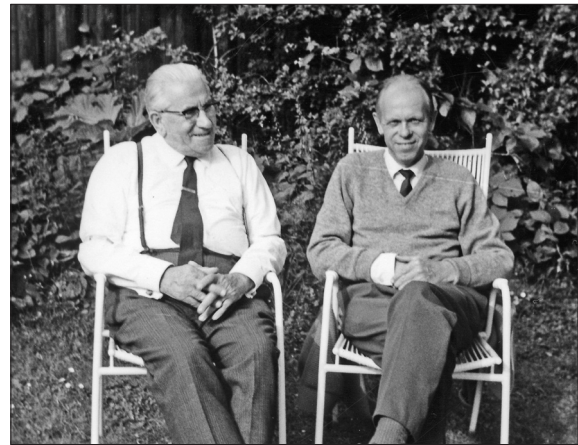
- Man skal aldrig give anledning til, at mennesker ledes i fristelse, svarede han, og fortsatte rundgangen.

-I de senere år af Martinus levetid indskrænkede vores kontakt væsentligst til telefonen. Han ringede så sent som 5 dage før han døde. Martinus vidste, at vi - min familie og jeg - skulle på en kort vinterrejse til de norske fjelde. God tur, sagde Martinus, og så formanede Martinus den "lille Henny" om at passe godt på sig selv, tage varmt tøj på, være forsigtig, så hun ikke faldt og brækkede benene. Hans sidste ord til mig i dette liv fik mig atter til at tænke på min barndoms rare mand og hans trygge hånd.

E.2 Tage Buch bliver interviewet i 2004.

I 2004 blev Tage Buch interviewet af Guido Widukind Huppelsberg og Jan Langekær med henblik på at bringe interviewet i det spirituelle/åndsvideenskabelige tyske tidsskrift NOVALIS.

Det Tage Buch her fortæller, er en kort beretning, fortalt af en person der gennem mange år var meget tæt på Martinus, og derfor kendte mennesket Martinus meget godt. Jeg bringer den fulde ordlyd nedenfor.

E.2 - Martinus og Tage buch i Instituttets have, 1976. - tb

Martinus oplevet som menneske

Den nu 93-årige dansker Tage Buch har igennem mange år arbejdet sammen med den åndeligt indviede dansker Martinus (1890-1981) og var i dennes sidste leveår en nær personlig ven til ham. I anledning af de internationale uger i 2004 på Martinus Centeret i Klint ved den danske Kattegats kyst talte Guido Widukind Huppelsberg og Jan Langekær med Tage Buch.

Tage, hvornår mødte du Martinus for første gang?

Første gang jeg mødte ham var i Odense i

1937. Der holdt han et foredrag. Jeg gik derhen sammen med en ven. Vi var ret så forbløffede over det, som han sagde, og over symbolerne med deres farver, som han viste. Derfor gik vi også til flere af hans foredrag.

Hvordan var dit første indtryk af Martinus som menneske?

Martinus udstrålede en speciel energi og spredte en særlig atmosfære omkring sig. Hans foredrag var fulde af kraft og energi. Allerede dengang udstrålede han glæde og syntes altid at være i balance med sig selv. Også senere, hvor jeg ofte var i hans nærhed, kom han selv i kritiske og svære situationer ikke ud af balance. Han havde fuld tillid til Gud og sagde ofte: "Alt ligger i Guds hænder" og "For ethvert problem er der en løsning".

Hvilken opgave påtog du dig, da du senere arbejdede sammen med Martinus?

Da jeg lærte Martinus at kende, arbejdede jeg i en bank og i min fritid beskæftigede jeg mig med hans bøger. Efter 2. Verdenskrig i 1945 flyttede jeg til København og kunne så regelmæssigt høre hans foredrag og seminarer, som han holdt på sit institut i København. I begyndelsen hjalp jeg instituttet med sekretærarbejde og trykning. Senere skrev jeg også artikler til tidsskriftet Kosmos, der stadig udgives af Martinus Institut. Derudover holdt jeg senere foredrag i Martinus Centeret i Klint, lejlighedsvis også i England.

Hvordan forløb den normale arbejdsdag for Martinus?

Normalt stod Martinus meget tidligt op. Han arbejdede som regel fra kl.4 om morgenen til kl.12 middag kun afbrudt af nogle små pauser. Om eftermiddagen hjalp Martinus mennesker, der kom til ham for at få hjælp og vejledning i aktuelle livsspørgsmål. Han havde omkring 300 vejledningssamtaler hvert år. Hvis tiden tillod det, kunne han godt lide at tage billeder, og han brugte også sine fotos som illustrationer til tidsskriftet Kosmos. Han ville også gerne spille klaver. Han fandt

dog ud af, at når han spillede klaver, tabte han så meget energi ud igennem hænderne, at han ikke kunne skrive på skrivemaskine den følgende dag, fordi han ikke mere havde tilstrækkelig med energi i hænderne. Derfor gav han afkald på at spille klaver og koncentrerede sig på sit arbejde med at skrive de åndsvidenskabelige analyser. Om aftenen og søndag morgen holdt han ofte foredrag. Han var dog også opmærksom på at have tilstrækkelig med tid til at slappe af. Således gik han gerne ture, kørte på cykel eller også i bil, som han senere fik foræret for at kunne slappe af i naturen. Når han ikke havde foredrag om aftenen, mødtes han gerne med venner og gik også gerne i biografen. Der var ofte mennesker der undrede sig over dette og bragte det på tale overfor Martinus, at han tog sig tid til sådanne fritidsaktiviteter, og de sagde: "Hvis vi havde sådanne evner og en sådan indsigt i livslovene som dig, ville vi arbejde dag og nat for menneskeheden". Han svarede så: "Det er muligvis grunden til, at I ikke har fået disse evner endnu". Han var meget opmærksom på balancen mellem arbejde og afslapning og sagde: "I skal ikke blive til en slave af Gud". Martinus sov kun 4-5 timer om natten. Han brugte ikke så megen energi i løbet af dagen, da hans nervesystem, på grund af hans indre balance, ikke blev så hårdt belastet af karmiske bindinger eller af stress, som hos de fleste mennesker.

Skete der en ændring i Martinus' forhold til sine medmennesker efter hans meditationsoplevelse, indvielse og den efterfølgende bevidsthedsudvidelse?

Ja, han havde følelsen af, altid at tale til børn. På samme måde, som vi voksne taler til børn i en slags børnesprog, når vi skal forklare om ting fra hverdagen, som f.eks. den varme kageplade, sådan talte han til enhver netop på den måde, som de kunne modtage den kosmiske viden. Han havde store evner til at forklare det samme tema med meget forskellige ord, alt efter hvem han talte med. Men derfor følte han også ofte en vis form for ensomhed, da han næsten ikke mødte et menneske, som han kunne tale med om sin "dagligdagsviden", på samme måde som vi taler med

venner om vores daglige liv. Martinus sagde engang, at afstanden fra vores nuværende udviklingsniveau til den kosmiske bevidsthed er den samme som abens til vores nuværende bevidsthed.

Martinus talte jo også med nogle kendte personligheder om sine kosmiske analyser. Kan du give os nogle eksempler på det?

Paul Brunton kom til Martinus for at drøfte åndsvidenskabelige temaer med ham. Paul Brunton var jo også journalist og havde ved et møde interviewet Martinus, for så at offentliggøre dette interview i tidsskrifter. På hans videre rejse gennem Tyskland mistede han sin kuffert med dokumenter, og dermed også alle hans interview notater. Derfor blev interviewet aldrig offentliggjort. Martinus anså dette som et yderligere tegn på, at hans værk og ikke hans person skulle stilles i forgrunden. Efter denne devise har Martinus handlet hele sit liv.

Lars Nibelvang, en ven til Martinus igennem mange år, var også i forbindelse med Det Teosofiske Selskab, og han informerede Krishnamurti pr. brev om eksistensen af Martinus og hans mission. Omkring 1928 blev Krishnamurti tilbedt som en guru, og det var meningen, at han inden for en overskuelig tid skulle forkyndes af Det Teosofiske Selskab som den nye verdensfrelser. Da Martinus hørte om det, skrev han igennem Lars Nibelvang et brev til Krishnamurti. Martinus underskrev ikke dette brev med sit navn, men underskrev det med et specielt tegn. Han fortalte ikke, hvilken betydning dette tegn havde. Men i august 1929 på konferencen for forkyndelsen sagde Krishnamurti til sine tilhængere, at han ikke var den af mange ventede verdensfrelser og opløste den organisation, der havde dannet sig omkring ham. Martinus mødte så senere Krishnamurti i Indien og talte også med ham.

Martinus anbragte altid sit værk, som han ofte omtalte som "Sagen", i forgrunden og sin person i baggrunden. Hvorfor var det så vigtigt for ham?

Ja det passer, han var et beskedent menneske og holdt gerne sin person i baggrunden. Han holdt sig gerne tilbage, var dog angående "Sagen" tydelig og bestemt. Han afviste altid at danne en forening eller noget lignende. Hans værk skulle være for hele menneskeheden og ikke kun for specielle grupper af mennesker.

I de sidste leveår af sit liv bekendtgjorde Martinus, at hans samlede værk skulle bære titlen "Det Tredie Testamente". Kan du sige noget om baggrunden for denne beslutning?

Jeg tror, det var under sin velkomsttale i Klint 1975, at Martinus i sin korte tale erklærede, at hans samlede værk skulle hedde "Det Tredie Testamente". I 1981, året for hans død, udkom hans hovedværk så for første gang under den overordnede titel "Det Tredie Testamente". For mig personligt var det en naturlig udvikling, der førte til denne titel. Martinus anså sit åndsvidenskabelige værk som en fortsættelse af Kristi mission, for at menneskene med deres logik skulle kunne forstå, at det betaler sig at udvikle og praktisere næstekærlighed.

Hvad er hovedforskellene mellem Det Gamle, Det Nye og Det Tredie Testamente?

Det Gamle Testamente beskriver overvejende Jordens og livets opståen, men den beretter også om mange konflikter og krige efter princippet i Moses' lov om "øje for øje, tand for tand". Så kom Kristus i Det Nye Testamente og sagde: "Du skal elske din næste som dig selv og også elske din fjende". Det Tredie Testamente af Martinus hjælper med at se på de af Kristus givne livslove på en ny måde, så man derved ikke kun erfarer sammenhænge igennem troen, men også kan erkende dem med forstanden. Navnet "Det Tredie Testamente" er en udfordring for mange, men det måtte også være en udfordring for at bevæge menneskene til at ville erfare og optage de af Kristus givne livslove på en ny måde. I Det Tredie Testamente står der også mange nye ting, hvorigennem man kan erkende vigtige sammenhænge om verdensaltet og om vores liv. Dertil hører bl.a. de kosmiske analyser om mørket, den seksuelle polforvandling, vores ansvar overfor vores mikroorganis-

mer, forklaringer omkring treenigheds-princippet, reinkarnationens logiske forklaring, forklaringer omkring den vegetariske ernæring, forklaringen på Guddommen og Kristi mission, og ikke mindst de mange kosmiske symboler, der er landkort over den åndelige verdens love og principper. Martinus betegnede også sine åndsvidenskabelige analyser som "Næstekærlighedens videnskab".

Tage, hvad kan det enkelte menneske efter din mening nu gøre for at fremme sin egen udvikling og udviklingen af menneskeheden?

Hvis man ikke ved, hvortil rejsen skal gå, kan man let fare vild. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at menneskene får mulighed for at tage sådanne vigtige informationer til sig allerede i skolerne. Derefter er det så vigtigt også at bruge denne viden i det daglige liv. Livet selv er nemlig vores bedste lærer. Jeg tror, at 90% af vores viden opstår af praktiske livserfaringer og kun 10% af tillært teori. Igennem vores eget liv kan vi så være et forbillede for andre til at tage lignende skridt. I den forbindelse er et af de vigtigste skridt for mig at tilstræbe ligevægten mellem intelligens og følelse, til hvilket Martinus har givet mange praktiske informationer.

Tage Buch, vi takker for denne samtale.
Nykøbing Sjælland
August 2004

E.3 Tage Buch fortæller om Martinus biler.

Om Martinus biler

Martinus havde i sin levetid 3 biler. Først en Chevrolet, som han fik foræret før krigen, og han var umådelig glad for at køre bil. Denne bil stod stille en stor del af krigstiden, for der var ikke mulighed for privatkørsel p. gr. a. benzinrationeringen. Imidlertid havde Martinus venner hos politiet og da han jo havde arbejde at udføre i Klint og altså brug for bilen kunne han få tilladelse til at køre mellem København og Klint og han fik altså også til-delt de nødvendige benzin-rationeringsmærker. Desuden var der venner der forærede ham mærker, så han kunne køre flere ture

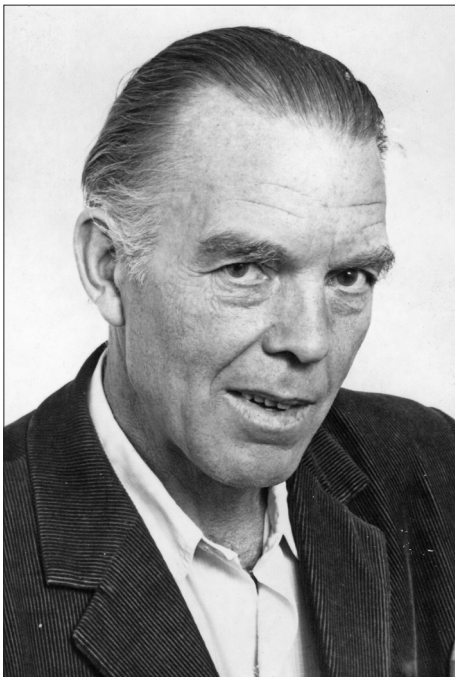
til og fra Klint. Martinus må have haft den i hvert fald i 1938, hvor jeg kørte med ham fra Apollovej, hvor Gerner Larsson og hans kone Thora boede og til Klint. Jeg tror det i 1938 eller måske i 1937, men det husker jeg ikke bestemt. Jeg kørte, efter at have været i Klint en uge og hjulpet Gerner i gartneriet, med Martinus tilbage til København til Joakims Larsensvej, hvor Martinus boede. Han købte wienerbrød hos bageren på Peter Bangsvej og jeg fik spejlæg og kaffe med wienerbrød, inden jeg rejste hjem til Odense. Denne bil blev solgt lige efter krigen, idet Martinus stod og manglede penge til terminen eller andre store udgifter, og ikke havde noget valg. Han fik 10.000 kr. for den.

Peter Zacho, som var meget entusiastisk og gerne gjorde alt for at Martinus kunne fa det godt, forsøgte at skaffe ham en anden bil. En mand i Korup på Fyn havde en gammel Opel Olympia som han godt ville overlade til Martinus - jeg husker ikke om det var en gave eller om Peter skulle skaffe et mindre beløb til betaling - men i hvert fald hentede Sam Zinglersen bilen og Martinus fik den overdraget. Den var nu slet ikke i god stand og derfor tog Martinus den til sit værksted, Hans Lystrup i Allegade. Værkføreren så på bilen og sagde: "De har vel ikke byttet Deres gode vogn for den der?" Martinus spurgte så: "Hvad er der da i vejen med den?" hvortil værkføreren ifølge Martinus skulle have sagt: "Jeg kan bedre sige Dem, hvad der ikke er i vejen med den". Så lod Martinus bilen gå tilbage til Korup med en venlig tak til bilejeren og Peter. Derpå fik Martinus som gave en bil af overlæge Cai Ankerbye, der dengang boede på Bornholm. Bilen havde været brugt af en af dr. Ankerbyes hjælpere, en ung læge, og bilen var nedslidt. Der var mange vanskeligheder med den, og den var bl.a. svær at starte. Den kunne stoppe midt i trafikken og engang gik den i stå i nærheden af Roskilde, da Martinus var på hjemvejen fra Klint. Den stoppede midt i sammenfletningen, hvor hovedvejene fra Korsør og Holbæk støder sammen, og den ville ikke starte igen. Der var megen trafik og Martinus vidste ikke, hvad han skulle gøre, for han kunne ikke lade bilen stå der midt i trafikken. Så bad han en bøn til Gud og så prøvede han at starte igen og så gik den vir-

kelig i gang. Martinus skilte sig af med denne bil og Sam Zinglersen forærede ham en ny bil. Først fik Martinus en helt hvid vogn, men han fortrød og fik den byttet til en sort bil, som han havde i mange år, og gerne kørte i. Martinus var som sagt glad for at køre og sagde bl.a. at bilen var vanskelig at holde nede under 100 km. Da han var omkring 75 år og hans øjne ikke var så gode mere holdt han op med at køre bil, og han solgte senere bilen for et mindre beløb til Gerard Oude Groen. Den havde på det tidspunkt kun kørt godt 30.000 km, men da Gerard - som snart efter tog tilbage til Holland kørte meget i Tyskland over store afstande - måtte laden den gå til ophugning, havde den kørt ca. 175.000km.

Tage Buch August 2000
(Renskrivet af Bent Jonasson)

E.4 Peter Zachos beskrivelse af Martinus, samt sit eget og den tjekkiske oversætter Josef Vaseks syn på Martinus.

E.3 - Peter Zacho fotograferet 1972. - bz

Peter Zacho og Josef Vasek havde det til fælles at de talte esperanto. Derigennem fik de kontakt med hinanden.

Peter Zacho arbejdede intenst med at oversætte Martinus tekster til esperanto medens Josef Vasek arbejdede intenst med at oversætte Martinus tekster til tjekkisk. Jeg skal ikke sige mere om dette her, teksten taler for sig selv.

Peter Zacho var nær ven med Martinus og med Sam Zinglersen, og de tre var ofte på endagsudflugter sammen som det fremgår af teksten.

Teksten har Peter Zacho efter Martinus død skrevet i et lille hefte, på opfordring af Sam Zinglersen.

Da det er så beskrivende såvel vedrørende Martinus som vedrørende Peter Zachos indstilling og syn på Martinus finder jeg det værdifuldt at gengive teksten her, hvor den kan komme til en bredere læseskares kendskab.

Indledning.

MARTINUS

På opfordring af Sam har en del gamle venner af Martinus, blandt dem også jeg, lovet at skrive om vore indtryk af og oplevelser sammen med Martinus. Sams store hengivenhed og kærlighed til Martinus er velkendt. Hans kærlighed har givet sig udtryk i praksis ved hans store og uundværlige hjælp til Martinus' arbejde, især da det var mest tiltrængt. Han tænkte nok ikke på, at han, ifølge Martinus selv, hermed gjorde sit eget navn historisk udødeligt.

Jeg har med glæde efterkommet Sams opfordring og håber, at mit bidrag kan bringe enkelte, ukendte detaljer i Martinus' liv frem til kendskab for mange. Min opgave har jeg opfattet sådan, at det må være en rent personlig, subjektiv beskrivelse af, hvordan jeg har forstået og opfattet Martinus. En forklaring af de kosmiske analyser ville her være uden mening. Jeg har skrevet, håber og tror jeg, i største ydmyghed over for livet og Gud, der taler til os gennem alle vore medmennesker og hele vor omgivende natur. Stærkest, kærligst og mest inspireret har Guds tale dog lydt til os gennem mennesket Martinus.

Peter Zacho

Martinus

Jeg skal fortælle et eventyr, for at have kendt Martinus i 44 år er et helt usædvanligt eventyr. Det er det for alle, der har kendt Martinus, og vi har ofte over for hinanden givet udtryk for vor undren over, at vi skulle komme til at opleve det historisk helt enestående "held" at møde den mester, der vil give endelig fred til hele den lidende og kæmpende menneskehed. Vort møde med Martinus er den kosteligste gave fra himmelen, man kan tænke sig.

Selve navnet Martinus er fascinerende. I 1933 hørte jeg for første gang hans navn nævnt. Jeg hørte det af min far i en udtalelse om min faster i Århus: "Faster Edith er blevet skør. Hun går til nogle foredrag i Århus om en mand, der hedder Martinus. Hun siger, han er en Kristus." Et sådant postulat må folk naturligvis protestere stærkt imod, hvilket mine forældre da også gjorde: "Hold dig til din børnelærdom, lille Edith!" Jeg tænkte ved mig selv, at det kunne man dog ikke vide, før man havde hørt, hvad han havde at sige.

Alene ved at høre navnet Martinus nævnt i den forbindelse mærkede jeg en anelse af "noget". Det forstod jeg senere. Martinus har ofte sagt: "Kun kærlighed kender kærlighed!" Det var måske min egen iboende medfødte kærlighed, der vakte denne første lille spænding. For ikke at blive misforstået kræver dette en forklaring. Det samme gælder naturligvis i større eller mindre grad for alle andre interesserede i Martinus' kosmologi. Uden kærlighed, uden at have lidt meget, er det ikke muligt at vide, hvem Martinus er. Men een ting til skal slås fast med syvtommersøm: der findes mange, mange mennesker, der uden at kende Martinus og uden at kunne godtage hans lære, alligevel er hans tilhængere, uden at vide det. Martinus har sagt det sådan: "De højt begavede intellektuelle store humanister er mine kommende disciple. Når de ikke er det nu, skyldes det blot, at de kun har hørt al religion forklaret som tro. Deres forstand siger dem derfor, at al religion er naiv. Men det gør jo ikke så meget. Det, der betyder noget, er, at de i virkeligheden i høj grad efterlever mine analyser."

Vi ved alle sammen, at vi er ufærdige mennesker. Selv har jeg naturligvis megen ufærdighed endnu, men trods det er jeg og alle mine venner i Martinus' arbejde dog i besiddelse af kærlighed nok til, at vi kan forstå noget af den kærlighedsvidenskab, Martinus har skabt. Den bor nu i vore hjerter og vor forstand, og den kan ikke forsvinde, kun udvikles.

Med denne "undskyldning" om min selvfølgelig ufærdighed håber jeg ikke at blive misforstået, når jeg i det følgende beretter om mit mangeårige samvær med Martinus. Glæde og lidt stolthed herover er ganske naturlig.

Der skulle gå et par år, inden jeg igen hørte navnet Martinus. Min kusine Ruth besøgte os på vores lille husmandssted ved Odense. Jeg huskede navnet Martinus og vidste, at min kusine var interesseret, så jeg spurgte straks: "Hvad er det, Martinus vil?" Svaret lød: "Åh, det er ikke for alle og enhver!" Min replik: "Så kan jeg godt fortælle dig, at det ikke er værd at beskæftige sig med!" Nu ved jeg, at vi begge havde ret. Det er ikke for alle og enhver nu, men det bliver det engang.

Kort tid efter havde vi besøg af en mand fra J.A.K. Han viste og forklarede for os flagmærkatet, der jo forklarer hele verdensbilledet. Da blev min interesse vakt for alvor. Jeg bestilte straks Kosmos og ventede med spænding på posten. Den første artikel, jeg læste, var om kredsløbsprincippet, og straks vidste jeg, hvem Martinus var. Jeg skrev et kærligt takkebrev til ham. Tænk, Martinus svarede!

Så læste vi "Den ideelle føde". På bordet stod en flæsketeg sendt fra min mor. Vi var fattige dengang. Jeg læste højt for min kone Kirsten. Efter endt læsning sagde jeg til Kirsten: "Skulle vi ikke give stegen til vores nabo?" "Jo," svarede hun, og det gjorde vi så.

I Odense hørte vi Gerner Larssons meget inspirerende foredrag og fik mange nye venner, blandt andre hr. og fru Gårde, den meget milde og kærlige hr. Fixen og hans kone. Så kom den dag, da Martinus selv skulle holde foredrag. Det var sidst på vinteren 1938. Stor spænding: Intens lytning! Jeg husker ikke me-

get af foredraget, måske fordi jeg var meget optaget af at betragte selve mennesket Martinus. Ved aftenens slutning stillede Martinus sig ved døren for at hilse. Jeg var dengang meget genert, kunne blive rød i hovedet, hvis jeg var genstand for opmærksomhed. Jeg prøvede at snige mig forbi Martinus, men han trådte et skridt frem og spurgte mig: "Hvad hedder De?" "Peter Zacho". "Åh, er det Dem, tak for Deres kærlige brev. Har De ikke lyst til at komme til Klint i påsken?" Jo, det havde vi da, i allerhøjeste grad.

I påsken 1938 cyklede vi da med vores 2½ år gamle datter Birthe foran på min cykel fra Odense til Klint - med store forventninger. Jeg må fortælle om en lille begivenhed undervejs. Ved Slagelse er der en meget lang og stejl bakke. På toppen af denne, ligesom vi glædede os til farten nedad, faldt Birthes (deres 2½ års datter) brystnål klirrende til jorden. Vi ledte, men den var ikke til at finde. Da jeg igen satte min fod på pedalen, brast forgaffelen sammen. Det var mærkeligt. Hvis ikke nålen havde standset os, ville vi have oplevet noget meget grimt, i værste fald måske dødelige kvæstelser.

I Klint fortalte jeg Martinus om denne hændelse, og han svarede, at der helt bestemt var grebet ind fra åndelig side. Nu ved vi, at lignende hændelser sker for alle mennesker, men kun få forstår, at de er beskyttet. Martinus fortalte engang, at han stod ved kanten af et fortov med den ene fod på vej over gaden. Pludselig blev hans ben lamme, og i samme øjeblik for en bil forbi ham i et halvt skridts afstand. Naturligvis skulle Martinus ikke dø. Tænk, hvor åndeligt fattige vi så havde været i dag, og der var ikke blevet det tyvende århundredes verdensgenløsning. Om denne universelle beskyttelse har Martinus i "Det evige Verdensbillede" side 159 skrevet: "Der findes ikke noget som helst på det fysiske plan, der ikke er underkastet et åndeligt forsyns årvågenhed, og i kraft af hvilket Gud er med i hvert eneste eksisterende levende væsens daglige liv og skæbne lige såvel i mørket som i lyset." Jo, det er godt at have kendt Martinus. Det er et vidunderligt eventyr.

I Klint havde jeg den lykke at gå et par spadsereture med Martinus. Jeg turde dengang ikke sige så meget til Martinus, da jeg jo vidste, hvem han var. Men jeg husker, at han bl.a. sagde til mig: "De har lidt meget i Deres tidligere tilværelse." Ja, selvfølgelig. Det samme kunne han sige til alle, der har gjort hans kosmiske analyser til deres livs største interessefelt, for det ville de ikke kunne have forstået uden at have lidt meget. Jo, vores første Klintbesøg var en oplevelse. Vi blev så kærligt modtaget af alle de søde mennesker. Men nu kommer det mest forunderlige. Vi skulle hjem igen. Vi stod med vore cykler og Birthe foran på min cykel, parat til at cykle hjem. Mange stod for at hilse farvel. Så kom også Martinus selv. Det var stormvejr med vinden fra sydvest, modvind! Martinus kiggede på vejret og sagde: "I kan da ikke cykle med den modvind". Vi havde forladt landbruget, og jeg var arbejdsmand på Odense Sukkerfabrik. Jeg svarede, at det var nødvendigt, for jeg skulle møde på arbejde næste morgen. "Nej, det kan I ikke," sagde Martinus, "jeg skal alligevel til København, så jeg kan lige så godt køre jer til Korsør". Vi var lykkelige, ikke blot for køreturen, men nok mest for at være sammen med Martinus et par timer. Det var ikke til at forstå.

Som tidligere skrevet føler jeg det som min opgave at fortælle detaljer, selv små detaljer, om Martinus. På vejen til Korsør kørte vi over en flok spurve, der nød hestepærerne på vejen. Dengang var der jo hestepærer. Martinus standsede kun farten lidt. To-tre spurve blev siddende. Jeg vidste med sikkerhed, at Martinus ikke ville kunne påkøre en spurv. Jeg kiggede bagud, og der sad spurvene uforstyrrede. Martinus sagde: "Jeg har erfaret, at spurvene ikke er bange for biler, mange af dem i hvert fald. De, der bliver siddende, ved, at der er plads til dem under bilen". Det er måske ikke alle, der forstår Martinus' overordentlig stærke følsomhed for alt levende. Engang gik jeg og lugede i villa "Rosenberg's" have. Martinus kom hen til mig og snakkede lidt. Han sagde: "Ja, det ville jeg ikke kunne" (altså luge). Hertil svarede jeg: "Det forstår jeg godt, men det er da godt, at jeg kan!" Så

smilede Martinus. Han er nu elskelig, meget elskelig!

Ved mødet med Martinus og hans kosmiske analyser var livet blevet skønt at leve. Jeg blev så tolerant, så tolerant, mod alt og alle. Jo tak! Naturligvis kom jeg til at sande Gerner Larssons rigtige ord, sagt med et glimt i øjet: "Det er nu så trættende, ikke mindst åndeligt, at skulle stå på tær ustandseligt".

Vi vil helst skjule for andre det, vi har gjort forkert, det, der ikke er så flatterende for os. Men det er de forfattere, der fortæller helt åbent om sig selv og deres mangler, der lærer os mest. Hvad jeg nu vil fortælle om mig selv er i virkeligheden ikke så slemt, ja egentlig kun et barns uforstand, men det havde frygtelige konsekvenser, som først forsvandt mange år senere - på grund af Martinus selvfølgelig.

Jeg var vel en syv-otte år, da livet var gået mig stærkt imod. "Det er også din skyld, din forbandede Gud", sagde jeg i raseri. Bagefter tænkte jeg ved mig selv: "Mon ikke Gud lader som ingenting?" "Det må du undskylde kære Gud." Nu kan vi smile ad en sådan hændelse, men jeg skulle gå i søndagsskole hver søndag, for mine forældre kom sammen med præsten. Kort efter denne hændelse fortalte præsten om "den synd, der aldrig kan tilgives, synden mod den Hellige And". Han illustrerede det ved at fortælle om Søren Kierkegårds far, der engang havde forbandet Gud. Derfor måtte han, ifølge præstens udlægning, altså pines evigt i helvedes ild. Den samme skæbne ville overgå Søren Kierkegård, da "fædrenes synd nedarves på børnene i indtil tredie led". Da blev der mørkt i mit sind. Jeg var jo ikke en lille Martinus. Da han gik til konfirmationsforberedelse, fortalte præsten ham, at han ikke kunne komme i himmelen, fordi han var et uægte barn. Men Martinus, der allerede følte, at han var i tættest mulige kontakt med Gud, tænkte bare: "Det har præsten ikke forstand på!"

Men når den store tænker Søren Kierkegård ikke kunne løse dette problem, hvordan skulle jeg så kunne forstå, at præsten ikke havde ret? Jeg troede fuldt og fast på, at jeg skulle

ende i helvede. Det er det frygteligste psykiske pres, der kan lægges på et menneske og værst for et barn. Som en frelsende engel løste Martinus dette problem for mig. Tak, kære Martinus!

Mange er de problemer, Martinus har løst for sine venner og interesserede, mest psykiske, men rigtignok også mange materielle. At blive vegetar, holde op med at ryge og drikke spiritus er en yderst besparende foranstaltning rent bortset fra den etiske og karmamæssige værdi. At kende livet, som Martinus har vist os det, betyder meget ofte økonomiske vindinger. Det betyder altid en forandring af levevis til det bedre.

Det er naturligvis Martinus' skyld, at jeg forlod landbruget og til sidst blev lærer. Jeg forstod, at man måtte lære noget, uddanne sig. Men det var umuligt at blive lærer, når man intet ejede. Martinus har skrevet og sagt, at modgang, foruden at være nødvendig for os, tit har en ganske bestemt hensigt. En sådan "modgang" gjorde mig til lærer. Jeg arbejdede som laborant på Odense Sukkerfabrik. Vi fik en ny ung ingeniør som leder på laboratoriet. Han var missionsmand. Han kunne ikke lide mig. Vi var vel for forskellige af type. Lige meget hvor venlig jeg var over for ham, forblev han psykisk kold. Efter roekampagnens slut og følgelig også det behagelige og lune arbejde i laboratoriet, sendte han mig ud at rense jernbanespor i snestorm og tolv graders kulde. I tre dage frøs jeg. Så gik jeg hen på seminariet og meldte mig ind. Den ingeniør gjorde mig en stor tjeneste! Han var Forsynets redskab til at lede mig. Det er dejligt at kunne forstå det. Og hvem kan vi takke for alt det, vi nu kan forstå af livet? Martinus!

Klint igen. Et "tilfældigt" møde.

Det var påske igen - 1939. Jeg blev indkvarteret i det midterste af de store huse sammen med tre mig ukendte herrer. En af dem hed Eilif Zinglersen, nu kendt af os alle som Sam. Intet sker tilfældigt, heller ikke når mennesker mødes. Sam var en stille og beskedn arbejdsløs kommis. Men Forsynet havde for længe siden bestemt hans karriere. Efterhån-

den udvikledes et varmt venskab mellem os. Sam har ofte spøgefuldt sagt, at da jeg blev født, bestemte han sig til at lade sig undfan-ge.

En dag kom jeg ned på Gerner Larssons kontor på instituttet. Han var meget bekymret: "Hvordan skal vi dog skaffe alle de penge, vi nu skal betale?" Det er jo ikke nogen hemmelighed, at i mange år måtte instituttet støtte sig til de interesseredes økonomiske hjælp. Martinus bekymrede sig aldrig, når der manglede likvid kapital. Han var dog ikke i mindste måde ligeglad, tværtimod. Som altid sendte han sin bøn til "Du, som er i himme-len", og så var han tryk og rolig. Men midler var nødvendige, og bl.a. jeg gik i aktion. Det lykkedes altid. De, der kender Sam, ved, at han altid har været rede med sin hjælp til sagen. Dengang var han langt fra at være formuende, men han var bestemt til at blive det. Han har haft en central position i sagens udvikling. Derfor må han finde sig i en del omtale i denne beretning.

Hvordan kunne denne beskedne, lidt tilbageholdende mand blive en af Martinus' trofaste venner og opnå et næsten dagligt samvær med ham? Det er let at forstå. Sam sagde engang til mig: "Aldrig havde jeg tænkt det muligt, at jeg ville kunne komme til personligt at kende og være sammen med så stort et menneske som Martinus". Så behøves der ikke at siges mere.

Martinus holdt af at gå i biografen, på Bakken, i Tivoli og Lorry. En dag sagde Sam til mig: "Tror du, at Martinus vil modtage en invitation til et biografstykke?" Jeg spurgte Martinus, der straks svarede ja. Det udviklede sig til mange års gentagne torsdagsaftener i hyggeligt samvær. Om sommeren først ud i naturen for at slutte aftenen i f.eks. Lorry.

Martinus klappede altid ivrigt ad de optrædende, også selv om præstationen ikke var særlig fremragende. Det var i Lorry, at vor tjener engang tabte sin serviet. Hurtigt bøjede Martinus sig ned, samlede den op og gav tjeneren den. Det var denne ikke vant til, da etiketten ikke tillader en sådan handling.

Det blev til hjertelige smil og udveksling af nogle rare ord mellem de to. "Hvor er det en rar tjener", sagde Martinus. De var jo også kolleger. For Martinus var det C-funktion at være tjener.

Til eftertanke

For 36-37 år siden gik jeg sammen med Martinus ved den lille bæk, eller grøft, der løber langs plantagen ved Klintsøgård. Vi fik øje på en fisk i bækken og stod og betragtede den i nogle minutter. Martinus sagde da: "Ja, hvis en lystfisker fanger sådan en fisk, kan han risikere at komme i koncentrationslejr, hvor man bliver tortureret, måske endda dræbt."

Martinus sagde, at der er nogen forskel på lystfiskere og erhvervsfiskere. De første dræber, som titulationen siger, af lyst. De sidste for at leve, hvorfor deres karma er noget mildere.

Det er meget tankevækkende. Så "lidt" skal der til for at få en forfærdelig skæbne. Jeg tænkte på min skolebestyrer, der netop var død i tysk koncentrationslejr.

Der er ikke noget så svært som at stifte personligt bekendtskab med en flue. (Storm Petersen)

For kun et par år siden var Martinus gæst hos os. Hans ene hånd hvilede på bordet. En næsvis flue fløj hele tiden op på Martinus' hånd eller tæt hen til den. Martinus kiggede på den og prøvede med sin pegefing, om han kunne komme til at røre ved fluen, men når hans finger var 2-3 cm fra fluen, fløj den selvfølgelig væk, men kom straks igen. Så sagde Martinus med sin meget kærlige stemme til fluen: "Hvis du vidste, at jeg har kosmisk bevidsthed, så ville du ikke være bange for mig."

Mirakler

Martinus lavede aldrig mirakler. Han har hjulpet mange mennesker, der søgte ham i vanskelige situationer, men hans hjælp var af psykologisk art. Martinus havde let ved at gennemskue mennesker, når de fortalte om deres genvordigheder, om de var ærlige eller ikke. Han kunne kun hjælpe dem, der ærligt

fortrød, hvis de havde forbrudt sig på en eller anden måde.

Engang kom til ham en mand, der var blevet afskediget, fordi han havde taget af kassen. Han var dybt ulykkelig. Martinus kunne se, det var ærligt, og han sagde til ham, at han kunne være helt rolig: "De vil meget snart få et lige så godt arbejde." Det skete!

Martinus kunne dog helbrede ved et tilsyneladende mirakel. For 30 år siden blev min søster syg. Hun blev indlagt på psykiatrisk hospital og erklæret uhelbredelig sindssyg. Kort efter besøgte jeg Martinus. Han havde fået brev fra hende.

Han gav mig det til gennemlæsning. Det var et råb om hjælp. Martinus sagde: "Vi må jo se, om vi kan hjælpe hende". Jeg sad i en lænestol, mens Martinus gik frem og tilbage i flere minutter, meget koncentreret. Pludselig sagde han: "Jo, jeg tror, vi kan hjælpe hende". Vi aftalte at besøge hende nogle dage senere. Martinus gik ind til min søster og jeg ind til overlægen. Denne sagde straks til mig: "Der er sket et mirakel. De kan godt tage Deres søster med hjem. Hun er rask!"

Min mor havde fået et chok, da hun havde modtaget overlægens diagnose: uhelbredelig. Samme dag, jeg havde været hos Martinus, skrev jeg et brev til hende, i hvilket jeg sagde, at hun ikke skulle tro på overlægen: "Grethe vil meget snart være rask igen!" Jeg vidste det straks, da Martinus sagde: "Jo, jeg tror, vi kan hjælpe hende!"

Hvad var der da sket? Efter overlægens opfattelse af det var der sket et mirakel, men Martinus havde jo "bare" koncentreret sig om problemet og bedt om hjælp, hvis muligt, til "Du, som er i himmelen". Da han fik svar, var det, han lyste op og sagde: "Jo, jeg tror, vi kan hjælpe hende." For mig var det en stor og dejlig oplevelse at være vidne til.

Martinus fortæller

Engang, ja, det var for øvrigt, ifølge min dagbog, den 9. august 1948, besøgte Martinus os. Vi har nok snakket og pjattet som altid.

Det kunne Martinus godt lide. Hvis ikke han havde kunnet lide at "pjatte", som vi siger, så havde han sikkert ikke haft kosmisk bevidsthed. Gode forældre pjatter jo også med deres børn. Senere på aftenen var det gerne kosmiske ting, der kom på tale. Denne aften fortalte Martinus meget om sig selv. Han sagde blandt andet, at den viden, han kunne give menneskene i Livets Bog, var meget lidt. Det var kun, som tog han en håndfuld kerner fra en jernbanevogn fuld af majs. "Min viden er uden grænser", sagde han. Martinus har som kosmisk bevidst adgang til videnshavet, det hav, der for os ligger gemt i vor overbevidsthed, men af hvilket også vi engang vil kunne hente grænseløs viden.

Jeg tillod mig at spørge, hvor han kom fra. "Fra en klode i vor mælkevejs centrum", svarede Martinus. Dette svar siger intet, men det er også nok at vide, at Martinus er fortsættelsen af verdensgenløsningen, der startede med Buddha, Muhammed og især Jesus. Da det var meget længe siden Martinus havde levet på jorden, havde han vanskeligt ved at tilpasse sig den fysiske tilværelse. Han fortalte den aften, at da han var 5 år gammel, kunne han, når han spiste med ske, lige så godt ramme øjnene som munden.

En anden gang fortalte Martinus, at da han havde færdigtegnet sit hovedsymbol, så han sig tilbage. Der stod to skikkelser, der med smilende nik ligesom godkendte hans værk. "Det er ikke sikkert, at andre kunne have set dem," sagde Martinus.

Hvordan vi opfatter mennesket Martinus

Vi oplever Martinus forskelligt, fordi vi alle er forskellige. Vi har ikke de samme erfaringer, derfor. Jeg tror, det vil interessere læserne at høre om et interessant tilfælde.

Det var vores gode ven hr. C. Graversen, Esbjerg. Ib Schleicher og jeg havde ham som underviser i Esperanto, og han har oversat en del af Martinus' små bøger til dette sprog. Graversen var anerkendt som en af vore dygtigste oversættere i landet. Han var nogle gange vor gæst i Klint, et elskeligt, menneske, og han holdt meget af Martinus. "Men," sagde

han,” jeg forstår intet af det, han skriver.” Så kom den dag, da han skulle til at oversætte “Påske”. Graversen skrev til os: “Det er mærkeligt. Forleden dag læste jeg bogen “Påske”. Under læsningen blev jeg så dybt grebet, at jeg græd. Jeg brugte adskillige lommestørklæder. Den næste dag fik jeg besøg af en ven, som jeg ville læse op for af bogen. Men jeg nåede ikke at læse meget, for det samme gentog sig. Jeg måtte igen bruge flere lommestørklæder for at tørre tårerne bort.” Graversen skrev: “Denne bog alene er nok til at gøre Martinus udødelig!”

Hvad var det for en følsom streng dybt i ateisten Graversens hjerte, Martinus havde rørt? Ja, det kan man kun gætte på, men en eller anden forbindelse i fortiden må der vel have været.

Engang sagde Martinus: “Da jeg skrev “Påske”, var jeg meget stærkt inspireret. Det var mig en overordentlig stor glæde at kunne rehabiliterer Judas.”

Næsten alle alvorligt interesserede i de kosmiske analyser har forstået, at Martinus har kosmisk bevidsthed, og hvad det betyder. Det gælder både de mange, der har forladt det fysiske plan, og os der endnu lever her.

Da jeg selv blev klar over, hvem Martinus var, tænkte jeg: “Så vil han nok sige, skrive eller gøre noget, som vil forarge mange. Det vil jeg være på vagt overfor”.

Ikke så få har forladt sagen i tidens løb. Det skyldes nok altid enten forfængelighed eller ønsker, der ikke er opfyldt. “De vil alle komme tilbage!” har Martinus sagt mere end een gang.

Når Martinus talte med mennesker, om daglige ting, f.eks. i selskab, brugte han aldrig sin kosmiske bevidsthed. Han talte som alle vi andre. Derfor blev han somme tider misforstået. “Det har Martinus sagt, men det kom ikke til at passe! Så er Martinus alligevel ikke den, jeg troede.” I de sidste mange år tilføjede Martinus derfor altid i samtaler om noget, han havde sagt: “Ja, jeg ved det jo ikke helt bestemt.”

Men hvad Martinus har skrevet i Det Tredie

Testamente er videnskab fra første til sidste kapitel. Et sådant menneske har selvfølgelig ingen moralske brist, kan umuligt have det.

Hvordan Martinus’ kosmologi kan fylde et menneske med en fantastisk energi og inspiration og forandre hele hans tilværelse.

Læserne ved allerede, hvordan Martinus har forandret min tilværelse. Han har forandret tusinder andres. Nogle henter helt naturligt mere energi fra Martinus og hans værk end andre. Jeg tænker her på vore rare hollændere og englændere, der har lært sig det danske sprog for at kunne læse Martinus på dansk og, ikke mindst, samtale med ham. En af disse, en som vist alle uden undtagelse holder meget af, er Mischa Lim, der har plejet og passer Martinus så storartet i de sidste ret mange år af hans levetid.

Vi er mange, der elsker dig herfor. Tak Mischa:

Der er også grund til at nævne alle de “ukendte”, dem der troligt har arbejdet for Martinus’ sag, nogle næsten hele deres voksne liv, uden tanke om, at deres navne skulle nævnes eller kendes. Blandt disse beskedne mennesker kan vi måske finde nogle af de største i “himmeriges rige”, da sådanne mennesker gerne holder sig i det skjulte.

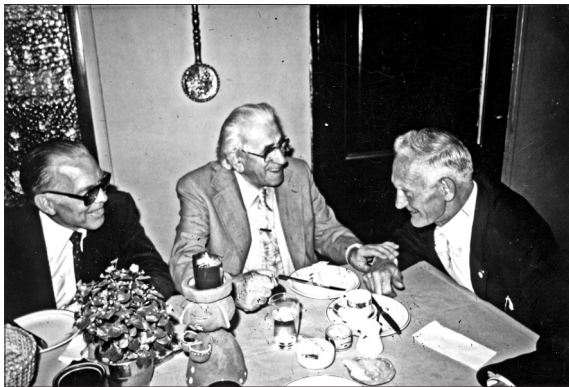
Der er en anden, som nok er den, der har udfoldet mest energi af os alle. Hans navn er Josef Vasek fra Tjekkoslaviet. Vi har bedt ham give sit bidrag til den mindebog om Martinus, som Sam samler stof til. Her følger Josefs rapport, der er skrevet på Esperanto.

Olomouc 18.5.1982

Kære Peter!

Her er min rapport om de vigtigste begivenheder oplevet i kontakt med Martinus. Jeg beder dig være så rar at oversætte det, jeg har skrevet på Esperanto. Jeg mener, jeg kan oversætte præcist fra dansk, især Martinus’ stil, men det er naturligvis vanskeligt for mig at skrive fejlfrit på dansk:

For ca. 30 år siden sendte Peter Zacho informationer om Martinus' åndsvidenskab til Tjekkoslaviet. Senere besvarede han med stor tålmodighed mine nysgerrige og skeptiske spørgsmål. Snart blev vores kontakt yderst hjertelig, og i mange år besøgte Peter os med stor offervillighed. Han fortjener faktisk titlen "Tjekkoslavakiets apostel", Min nysgerrighed voksede, og jeg længtes efter at blive overbevist om sandheden i det, Martinus havde skrevet. Jeg prøvede at læse ved hjælp af en dansk/esperanto-ordbog, som Peter sendte mig sammen med andre danske læsebøger. Forfatteren Martinus forekom mig at være et ualmindelig mystisk menneske. Mit ønske var at rejse til Danmark for at blive overbevist ved personlig kontakt. I foråret sendte jeg en lille gave til Martinus. Og virkelig, Martinus reagerede og skrev til mig følgende brev:

E.4 - Peter Zacho til venstre og Josef Vasek til højre taler med Martinus. - bz

Den 18. Maj 1955.

Kære Hrr Josef Vajek!

Jeg beder Dem modtage min hjerteligste Tak for Gavepakken med de smukke Ting, den indeholdt. De kærlige Tanker, som ligger bag denne Deres Venlighed i Forbindelse med den store Interesse, De udviser for vort Arbejde, er mig til stor Glæde. Det er trist, at der visse Steder i Verden ogsaa er Censur- og Toldbesværligheder med Indførelse af "Himlens Gaver". Men Livet har ogsaa en Mening hermed. Alt, hvad der er forkert i den menneskelige Opfattelse af Moral og Væremaade, maa

frem paa Overfladen og udspilles for aabent Tæppe, saa Tilskuerne (Jordens mennesker) kan blive orienteret og opleve, hvorledes Moral og Væremaade og dermed Samlivet mellem Menneskene absolut ikke bør være.

Gennem Nutidens ulykkelige Erfaringer og Skæbner bliver den Visdom til Kendsgerning og Videnskab, der vil forene Alverdens Mennesker i Juleevangeliets store "Fred paa Jorden" og fjerne den nuværende "Alles Krig imod Alle".

Det glæder mig, at De vil gaa i Gang med at studere mit Hovedværk "Livets Bog", skønt den forekommer i et for Dem helt fremmed Sprog. Men Gud vil hjælpe Dem. Deres Anstrengelser vil ikke blive forgæves.

Og hermed de kærligste Hilsener til Dem og Deres Familie

Martinus.

Fra da af anstrengte jeg mig for i det mindste med meget enkle sætninger at lykønske Martinus i anledning af påske, jul og naturligvis til hans fødselsdag. Mine gode ønsker var altid vedlagt fotografier af mangefarvede blomster, f.eks. i denne form:

April 1956

Kære Hrr Martinus.'

I Tilfælde af Paasketid eftertænker vi og taler om Deres gode Bog "Paaske", de gode Oplysninger betyder for os Vejen til Sandheden og Livet. Det gør mig ondt, at jeg er endnu ikke i Stand til at bedre skrive og oversætte paa Dansk, jeg haaber at jeg efterhaanden vil forstaa.

Vi sender Dem mange Tak med de hjerteligste Hilsener.

Deres hengivne Tjekker fra Olomouc

Vasek.

- I parentes: Når man tænker på, at Josef uden lærer allerede da var nået så vidt med indlæring af det danske sprog, kan man ikke andet end undre sig. Tjekkisk er jo meget fjernt fra dansk. Det følgende var skrevet på Esperanto.

-I året 1956 foreslog Peter mig, at jeg skulle besøge esperantisternes kongres i København, og han lovede mig, at jeg sikkert kunne besøge Klint og måske træffe Martinus. Det var dengang ikke så let en sag for os at rejse til udlandet, da vi boede bag "jerntæppet". Det lykkedes mig dog at rejse til Danmark, hvor jeg lærte mange venner af Martinus at kende.

Peter sørgede for, at jeg kom til Klint, og den 11. august 1956 traf jeg Martinus i "Villa Rosenberg". Peter og jeg var inviteret til at deltage i en sammenkomst i anledning af Martinus' 66-års fødselsdag. Jeg overrakte Martinus et fotoalbum fra Tjekkoslaviet. Jeg kunne naturligvis ikke tale dansk og forstod meget lidt af samtalerne, men jeg forstod allerede meget af det skrevne. Jeg husker, at en spurgte om udforskningen af månen. "Kan mennesker leve på månen?". Martinus svarede, at det kan de ikke. De må leve på jorden, som fiskene lever i vandet. Men maskiner vil nå månen. Gerner Larsen var tilstede. Jeg har min serviet fra den dag med Martinus' og Gerners autografer. Efter nytår sendte Martinus mig et brev med sit fotografi og med følgende indhold:

Den 8. Februar 1957.

Kære Vasek!

Modtag hermed min hjerteligste Tak for Deres venlige Julehilsen. Og ligeledes Tak for Deres Besøg her hos os i Danmark sidste Sommer. Vi var meget glade for at have Dem iblandt os. Jeg haaber, De og Deres Familie har det godt. Selv har jeg det storartet og arbejder nu paa fuld Kraft paa Fuldendelsen af Livets Bog. Modtag hermed min kærligste Hilsen til Dem og Deres Familie, samt andre, der vil være glade for at faa en Hilsen fra mig.

Martinus.

Fra den tid gik det fremad med mit studium, og jeg begyndte at oversætte lidt. Det var mig en meget stor glæde, når det lykkedes mig at oversætte en artikel eller en af de små bøger.

I året 1973 modtog jeg følgende brev:

Den 14. Februar 1973

Kære Vasek!

Jeg beder dig hermed modtage en rigtig hjertelig og varm tak for al den trofasthed og kærlighed, du igennem dine breve og studiet af mine analyser og dine oversættelser af disse har ladet mig blive til del. Det hårlædet mig overordentligt meget. Det glæder mig også meget, at du har sat dig så godt ind i det danske sprog. Det vil give dig en endnu bedre forståelse af mine analyser.

Jeg har meget længe følt trang til at sende dig denne tak, men tiden er løbet fra mig, og jeg fik det ikke gjort, da meget andet arbejde pressede på, og skulle udføres. Men jeg håber, kære Vasek, at du undskylder mig.

Her på instituttet går alt sin vante gang. Vi har foredrag og studiekredse - ikke blot på instituttet, men også flere steder i provinsen, samt ligeledes i mange byer i Sverige. Selv holder jeg ikke foredrag mere, da jeg endnu har en del af mit kosmiske arbejde, at skulle have færdigt, inden jeg skal forlade det fysiske plan. Jeg bliver nu 83 år i august, men jeg arbejder dog stadig med fuld hjernekraft og håber at få en pæn og værdig slutning på min symbol- og litteraturskabelse.

Jeg håber, kære Vasek, at du og din familie har det godt og beder dig her modtage mine kærligste hilsener og endnu engang tak for alt.

Martinus.

Oversættelsesarbejdet fortsatte, og jeg begyndte at arbejde systematisk. Jeg har indtil nu oversat 132 artikler fra Kosmos, forklaringer til symboler, alle de små bøger og 180 sider af Livets Bog. Hvis jeg lever på jorden endnu nogle år, lykkes det mig forhåbentlig at oversætte hele Livets Bog. Alt er i manuskriptform med mange kopier.

I året 1976 ankom dette brev:

Den 15. oktober 1976.

Kære Josef Vasek:

Modtag hermed min inderligste og varmeste tak for al den trofasthed og kærlighed, du igennem de mange år har ladet mig og min mission blive til del. Det har opmuntret, glædet og inspireret mig meget i min stadigt fortsatte mission.

Jeg føler også en meget stærk trang til her at udtrykke en hjertevarm tak for din store hjælp med oversættelsesarbejdet. Det kan blive til stor nytte og glæde med tiden engang fremover.

Og hermed en meget kærlig hilsen og de allerbedste Ønsker for dig og din familie fremover.

Martinus.

Der var gået næsten et kvart århundrede siden mit første møde med Martinus, og jeg længtes igen efter at se ham. Det lykkedes mig. Jeg fik visum. Jeg ankom til København den 12.6.1980 og boede igen hos Peter indtil den 1. juli. Fire gange talte jeg med Martinus, der blev 90 år.

Den 18.6. arrangerede Sam Zinglersen en bil-ekskursion til en smuk restauration. Om eftermiddagen den 20.6. modtog Martinus mig på Mariendalsvej. Vi sad i hans smukke stue, og Martinus forklarede mig nogle symboler. Mischa Lim fotograferede os og optog vores samtale på bånd. Jeg overrakte Martinus et lykønskingsbrev med underskrifter fra de tjekkske venner. Den 22.6. lyttede jeg til Martinus' åbningstale i Klint. Igen takkede jeg Martinus, og han gav mig sit fotografi med sine håndskrevne ord:

22.6.1980. Til mine kære venner i Tjekkoslaviet. Det var mig en stor glæde at modtage eders kærlige hilsener og opleve, at man også i Tjekkoslaviet modtager min kosmologi med kærlighed. Jeg beder eder alle modtage min inderligste og varmeste tak med de allerbedste Ønsker om fortsat godt studium af

det evige Verdensbillede. Med de kærligste Hilsener til alle.

Martinus.

Om aftenen den 30.6. talte jeg med Martinus for sidste gang. Det var i Peters hus på Nørregårdsvej i Rødovre. Jeg stod tilbage med uforglemmelige oplevelser og nye ubetalelige erfaringer.

Josef Vasek.

Josef

Vor ven Josef fortjener her lidt mere omtale. Da han i juli 1956 var vel ankommet til vort hjem, sank han ned i en lænestol som "verdens trætteste, men samtidig også lykkeligste mand". Hvad Josef havde udfoldet af energi for at få visum til Danmark er helt ufatte- ligt. Det var faktisk dengang umuligt for en almindelig tjekker at få lov til at forlade sit land. Men for forsynet er intet umuligt. Det er åbenbart, at uden Guds hjælp ville Josef ikke have nået sit mål.

Han måtte skrive utallige ansøgninger. Afslag fulgte på afslag, men han blev stædigt ved. Han besøgte personligt mange kontorer. Gang på gang fik han besøg af det hemmelige politi, der undersøgte hans personlige forhold til mindste detalje. Han kunne ikke så godt fortælle politiet, at hans mål i Danmark var at besøge Klint og Martinus Instituttet. Nej, en verdenskongres for esperantister var mistænkelig nok i sig selv. Efter et helt års spænding og overmenneskelige anstrengelser nåede Josef sit mål. Hans anstrengelser blev rigt belønnet. Josef blev en personlig ven af Martinus.

Ved sit andet besøg i Danmark hentede Josef ny stærk inspiration til at fortsætte sit arbejde i Tjekkoslaviet. I hans sidste brev skrev han: "Jeg har nu oversat alle de små bøger af Martinus, alle foredrag, "Logik" og er nu i gang med fjerde del af "Livets Bog". Jeg håber, jeg med Guds hjælp lever længe nok til at fuldende mit oversættelsesarbejde".

En skytsengel

Som tidligere lovet vil jeg fortælle om endnu et syn, Martinus havde. Vi besøgte byen Petra, verdens ottende vidunder kalder man den. Beduinerne bor inde i klipperne, og selv kongen af Petras palads er hugget ind i en kæmpeklippe. Da Paulus flygtede over muren om Damaskus, tog han til kongen af Petra, hvor han boede i to år.

Alfonso fra vort hotel kørte for os 250 km. ned gennem ørkenen. På vejen hjem var det meningen, vi skulle nå at se solnedgangen fra Nebo Bjerg, hvor Moses skuede ind i "Det forjættede Land". Vi var sent på det, og Alfonso kørte meget stærkt ad den sandede ørkenvej. Martinus blev nervøs over den stærke fart, men blev hurtigt helt rolig. Senere fortalte han, hvorfor. Foran bilen, der kørte med ca. 100 km fart, gik en skikkelse i blå kjortel. Det var altså vores, nok specielt Martinus' skytsengel. Selv var jeg ikke nervøs, for jeg tænkte, at Martinus' tilstedeværelse var den bedste beskyttelse, vi kunne have. Min tanke viste sig at være rigtig. - Vi nåede toppen af Nebo Bjerg, lige da solen var gået ned, men alligevel var det et skønt syn at skue hen over Det døde Hav og skimte "Det forjættede Land".

Martinus og- børnene

"Dyrebørn og menneskebørn er skabt, så de appellerer til vor beskyttelsestrang," har Martinus sagt. Naturligvis elskede Martinus børn. Trods sin viden om livet og menneskene måtte han dog i begyndelsen lære ikke at være "naiv", f.eks. ved ikke altid at vise sin store kærlighed til børn og unge mennesker.

For meget længe siden, jeg formoder, det var engang i tyverne, mødte Martinus et barn på gaden. De kom i samtale. Jeg forestiller mig, at dette barn smilede sødt til Martinus og viste sin umiddelbare venlighed. Martinus snakkede derfor til dette barn og var så uforsigtig at kærtegne det. Det var der en mand, der overværede. Han overfusede Martinus på det groveste. Man kan forestille sig, hvilke ord han brugte. Denne oplevelse lærte Mar-

tinus at være mere forsigtig med at vise sin kærlighed.

Til eftertanke - for os alle

Det skete for vel 30 år siden, at en mand havde voldtaget og dræbt en fireårig pige. Manden blev fængslet. Hele landet talte om det frygtelige mord på den lille pige. Alles had blev rettet mod dette menneske. Måske var der nogle undtagelser. Der var i hvert fald een. Da vi talte med Martinus herom, sagde han: "Ja, det er en meget frygtelig handling, denne mand har begået. Nu sender næsten en hel befolkning deres hadefulde tanker imod ham. Dette kollektive had når ham, og psykisk virker det ganske forfærdeligt på ham, selv om han ikke ved, at det er befolkningens had, der er årsagen. Men han er jo dog et menneske. Som modvægt sender jeg ham mine kærligste tanker. Jeg beder til Gud for ham".

Ovenstående ord fra Martinus' mund bliver nu stående i sagens historie. Mon ikke det vil blive noget af det, eftertiden vil tænke meget over? Det er jo en usædvanlig reaktion. Samtiden har ikke altid forstået Martinus' reaktioner. I Livets Bog har Martinus kritisk analyseret "kristendommen". Men han slutter altid med at vise, at præsterne eller de kristne står på deres naturlige trin i udviklingen, og at de naturligvis har måttet tænke og handle, som de har gjort, med bål og brand. Ingen alvorlige læsere har noget imod det. Da alle sagens venner er ufærdige mennesker, har Martinus somme tider givet udtryk for kritik, blandt andet også til mig og om mig. Nogle tror, at det var intolerance hos Martinus, men det er jo en umulighed. Det er komplet umuligt for en kosmisk bevidst at være intolerant. Skulle Martinus være intolerant mod f.eks. mig, men sende sine kærligste tanker til en skrækkelig morder? Det er en absurd tanke. Når man har gennemstuderet "Det Tredie Testamente" og læst slutningsordene, de sidste syv linier i dette imponerende værk, guddommens gave til hele menneskeheden, da er man ikke i tvivl om Martinus' suverænitæt i kosmisk kemi, i den kærlighedsvidenskab, hvor der ikke findes grobund for den mindste form for intolerance:

“Kære himmelske Fader! - Tak fordi du saaledes gennem en timelig, fysisk Tilstand har ladet mig vaagne op til en evig forklaret Tilværelse, omstraalt af din Kærlighed, og evigt kun omgivet af Væsener, der er mig dyrebare, ligegyldigt hvor jeg saa end maatte befinde mig, og ligegyldigt hvem jeg saa end maatte komme i Berøring med, thi du har givet mig at se og genkende Ilden eller Straalerne fra dit funkende Aasyn i hvert eneste levende Væsen”.

E.5 Tage Buch bliver interviewet af Rolf Elving, Lars Smedlund og Lars Lundell, oktober 2004.

E.5 - Tage Buch fotograferet sammen med Martinus hjemme hos Tage og Sysse Buch. - tb

**INTERVIEW MED TAGE BUCH
2. OKTOBER 2004**

Interviewere:

RE: Rolf Elving

LS: Lars Smedlund

LL: Lars Lundell

LS: Hvad hedder dette hus ?

TB: Det er Stidsens hus. Jeg tror vel nok man skulle sige Stidsens hus. Det var oprindeligt hus nr. 15.

RE: I dag er det lørdag den 2 oktober, og vi sidder her sammen med Tage Buch (født 25.6.1911) på Martinus Center i hus nr. 15, som også kaldes for Stidsens hus. Og vi taler med Tage som har været nær medhjælper og ven til Martinus, og som har tjent Martinus' Sag så længe som tilbage til 1936, som jeg forstår det.

TB: Ja, fra 1936.

RE: Ja, Tage, kan du fortælle lidt om dit møde med Martinus' arbejde. Hvornår skete det?

TB: Ja det skete jo altså i efteråret 1936, der hørte jeg et foredrag af Erik Gerner Larsson. Vi var nogle unge mennesker som gik vandreture om søndagene, og om lørdag aftenerne der drak vi nogle øl og havde det egentligt meget hyggeligt. Men så var der en dag – vi var jo gamle spejdere alle sammen – hvor der var en der sagde: ”Der er nogle foredrag derinde på missionshotellet, var det noget for jer?”. Men der var kun Henning Laug og jeg, der gik derhen. Og det var interessant nok. Der blev vist en hel del symboler, og i virkeligheden er det jo meget forvirrende når man første gang får set symbolerne og der står en mand og peger og man aner ikke hvad farverne betyder. Så det var temmelig forvirrende, men alligevel, det var i al fald så interessant, at vi valgte at komme igen. Så vi kom til alle de følgende foredrag, og det var Gerner Larsson som holdt dem. Så næste år, da var det Martinus, for Martinus rejste jo i provinsen, hele provinsen rundt til Århus, Ålborg og Vejle og hvad de ellers hedder. Så en gang om året – og muligvis to gange om året – så rejste han rundt til disse få kredse, og det var jo ikke ret mange mennesker, der var det måske 20, 20-25 mennesker højst,

RE: Og der lyttede du til Martinus også ?

TB: Ja det gjorde vi så. Og senere, så var der jo store foredrag i København, på Borups Højskole og der kom jo flere hundrede mennesker og hørte på Martinus. Jeg boede i Odense på det tidspunkt, så jeg rejste over til København og hørte på de foredrag på Bo-

rups Højskole. Og der talte Martinus meget længe, og jeg kan huske jeg var ved at falde i søvn mange gange, det var jo ganske nyt stof. Martinus forklarede senere, at det var meget almindeligt, at folk faldt i søvn under hans foredrag, men det var fordi det var nye centre, der skulle åbnes i hjernen, så derfor blev man hurtigt træt.

RE: Hvad var din baggrund da du mødte Martinus Du kommer vel ud af en præstefamilie ?

TB: Ja, min far var præst over i Jylland. Det var et rigtigt fattigt sogn, så han kunne ikke leve af lønnen, så han blev højskolelærer senere, så vi flyttede ned til Børkop ned i nærheden af Vejle. Senere flyttede vi til Odense, og der arbejdede han ved forskellige kirker. Vi var 5 børn, og jeg var nr. 3 af de 5, men der er ingen af de andre i min familie, der nogen sinde begyndte at interessere sig for Martinus.

RE: Hvad sagde din far til at du interesserede dig for Martinus ?

TB: Ja, jeg snakkede jo med ham, og en gang vi snakkede lidt om det, så siger jeg til ham: ”Ja, men det er da logisk”. Så siger han: ”Men jeg har ikke brug for logik”.

RE: Sagde din far det ?

TB: Ja, og det er klart, at det har man ikke, hvis man er troende, så har man ikke brug for logik. Det er enten eller. Men min ældste bror, der også blev præst, han læste da nogle få af bøgerne, og han har også mødt Martinus hjemme hos os. Min bror sagde: ”Ja, men det er jo ikke ualmindeligt med sådan nogle indvielser, men jeg synes bare det er for meget i gør ud af det”. Han synes vi tog det al for højtideligt. Men han vidste jo heller ikke i hvilket omfang Martinus havde indvielse.

Så det var min baggrund, men jeg kunne slet ikke forliges med min fars opfattelse, og allerede som meget ung, jeg har vel nok været en 15,16 måske 17 år, da ligesom sagde jeg til mig selv: ”Bare jeg dog havde levet på

Jesu tid, så jeg kunnet høre hvad han egentligt havde sagt”. Og det interessante er jo, at så blev man altså ført frem til et menneske, som har nøjagtigt den samme bevidsthed som Jesus havde, så man virkeligt kunne forstå hvad han sagde, og fik det oven i købet godt forklaret. Fik logiske forklaringer på det. Så jeg synes, at det var en dejlig løsning på det problem.

RE: Ja, det er klart. Men du har også arbejdet meget for selve Sagen.

TB: Jo, jeg tog jo fat med det samme med praktiske ting, for jeg kunne jo se der var mange praktiske opgaver. Og jeg var her oppe i Martinus Center, som dengang hed: ”Kosmos Feriekoloni”. Der var Gerner Larsen om foråret og satte gang i gartneriet, og malede husene og alt det der, så jeg var oppe og hjælpe ham med det. Jeg tog op tidligt på foråret, brugte noget af min ferie, og så hjalp jeg ham. Så jeg har hjulpet en hel del. Men så i 1946, da var jeg blevet skilt, fra min første kone, så rejste jeg til København, og så kunne jeg rigtigt deltage i arbejdet der, og komme til alle foredragene. Der var foredrag om søndagen og om torsdagen, hvor Gerner holdt foredrag. Så der var meget aktivitet dengang.

RE: Der var vel egentligt en forbavsende stor aktivitet der i trediverne, når Centret startede ?

TB: Ja, det var der jo, fordi den første del af Livets Bog udkom jo i 1932. Martinus havde skrevet nogle artikler i et blad der hed ”OM”, i 1931-32 var det vel nok. Men i april 1933, da startede han sit eget blad KOSMOS, og det har så fortsat siden. Der var altså Livets Bog bind I og KOSMOS en gang om måneden, andet og mere var der ikke. Og så har jeg jo efterhånden set alle bøgerne komme ud, og jeg læste korrektur på noget af det. Det blev sendt over til Odense, der var en til og så jeg der læste korrektur på det. Og da jeg så kom til København, så deltog jeg i noget arbejde ude på kontoret, og skrev stencils som det hed dengang, som man kan duplikere. Så har jeg været med til at åbne og starte en engelsk afdeling, og havde korrespondance med de engelsksprogede mennesker i mange forskel-

lige lande, og det var jo hyggeligt arbejde. Og omkring 1950 blev jeg medredaktør og kom med i redaktionen af Kosmos.

RE: Ja, du har skrevet mange artikler ?

TB: Jo, jeg har skrevet nogle, som regel ganske korte ting.

RE: Nu har du jo haft et langt liv, og når du så ser tilbage på det, har du haft nogen glæde af arbejdet, og hvad har analyserne lært dig. Føler du, at det har gjort nogen forskel ?

TB: Ja, det har absolut gjort en forskel, for jeg var en forvirret ung mand, så det har absolut gjort en forskel. Og jeg havde også et nervesammenbrud i begyndelsen af 1946. Selvom jeg havde kendt Martinus i mange år, så fik jeg alligevel et nervesammenbrud og kom på psykiatrisk afdeling. Men siden så er det jo gået frem. Jeg har haft mange samtaler med Martinus. Man fik lov til at komme ud og snakke med ham, og det rettede jo op på min situation, og efterhånden så får man jo mere styr på sit liv ved hjælp af disse tanker, men selvfølgelig er der langt igen, men det er da en god begyndelse.

RE: Men du kom jo meget tæt på Martinus ?

TB: Ja det gjorde jeg, for der var jo ikke ret mange mennesker i starten, og så kunne man næsten slet ikke undgå at komme tæt på Martinus. Der var måske 30-40 mennesker heroppe om sommeren, og Martinus boede henne på Villa Rosenberg som man fik i 1937. Så Martinus og Gerner, som jo også boede på Villa Rosenberg, de kom jo gående her hver dag der var foredrag. Ja, der var ganske vist kun foredrag en gang om ugen, så vidt jeg kan huske, men så havde man mange samtaler. Men det var jo egentligt først fra 1965, da Gerner Larsson rejste fra Institutet, og slog sig ned heroppe i Villa Rosenberg for at blive heroppe for stedse, at Martinus kom hos os privat.

Og han kom en gang om ugen året rundt, og nogle gange så kom han flere gange om ugen. Jeg har været helt oppe på at han var 5 gange

på en uge hos os. Vi havde også Martinus juleaften sammen med nogle venner de sidste 15 år. Og da har du (RE) jo selv været med juleaften nogle gange. Og der var også Sam Zinglersen og Mischa og Inge Sørensen og Vera Cavling. Så vi havde det hyggeligt i julen. Jo, vi kom meget tæt på Martinus, men jeg tror ikke, at vi havde det med Martinus som så mange andre havde det med ham. De stillede jo spørgsmål om analyser, og de ville vide både det ene og det andet. Her kom Martinus hos os, og han slog sig ned, og vi havde det hyggeligt. Men vi pressede ham ikke med nogen spørgsmål. Vi lod ham fortælle hvis han havde lyst til det, men vi pressede ham ikke, så han havde det hyggeligt. Og jeg kan ikke lade være med at sammenligne det lidt med Jesus, han havde jo også et sted hvor han kunne komme og hygge sig. Det var hos Martha og Maria, hvor det var Martha, der lavede det hele, alt det praktiske, og det var Maria, der sad ved mesterens fødder. Og det er jo en interessant holdning Jesus havde, at Maria havde valgt den gode del, og det skulle ikke tages fra hende. Hun skulle have lov til at sidde ved mesterens fødder og den anden hun måtte godt passe det der med maden og opvasken. Jeg kan ikke lade være med at sammenligne det lidt med det, at Martinus også havde sådan et sted, hvor han kunne komme og hvor han kunne slå sig ned, og vi kunne se lidt fjernsyn og vi kunne snakke hyggeligt og få en kop te. Det var helt uhøjtideligt.

RE: På det tidspunkt da var Martinus jo over 75 år gammel – ikke ?

TB: Ja, det skal nok passe at han var cirka 75 dengang han begyndte at komme jævnligt hos os. Men det var ikke alene det at han besøgte os, vi var også ude at køre ture. Navnlig i sommertiden kørte vi ud langs stranden, ud langs Øresund, og kørte ture rundt omkring og slog os ned på en kro, og drak noget kaffe og sådan. Og mange gange så havde vi også selv vores bord, stole og kaffe på termokande med, og så kunne vi sidde ude i skoven og drikke vores kaffe og have det hyggeligt. Jo vi havde mange udflugter af den slags. Og så havde vi jo også om aftenerne, navnlig vinteren igennem. Især Sam Zinglersen havde jo

hver torsdag et arrangement med Martinus hvor de gik ud og så biografilm eller i teatret. Og der var vi med mange gange, men så har jeg også selv været i biografen med Martinus, ligesom vi er taget ind til København, hvor vi tog ind på en restaurant og fik noget kaffe og hyggede os og snakkede. Det var navnlig på sådan et sted som Glyptotekscafeen og på Brøndum og lignende steder vi gik.

RE: Så du har jo set hele udviklingen fra midten af trediverne og frem til i dag ?

TB: Jo, det har jeg, også for Centret her. Her kom jeg jo op i 1937 første gang, men det startede her allerede 1935. De købte jo grunden i 1934, og så byggede de først syv store huse, bl.a. det ene vi sidder i. nu. De blev bygget i vinteren 34-35. Året efter blev der så bygget de syv små huse og i 1940 de andre 7 huse i den her mellemstørrelse. Så købte man grunden her bagved, med Svenskhuset, som det senere blev kaldt.

RE: Og man havde også den store bygning "Klintsøgård" ?

TB: Ja, den fik man jo først i 1946. Den 15 april 1946 var jeg sammen med Gerner Larsen og Martinus heroppe. Vi var oppe for at se på Klintsøgård. Jeg tror det var aftalt det hele, at de skulle overtage det pr. 1 maj, men vi var jo så oppe og se det den 15 april, hvordan der så ud. Og vi var rundt og så på faciliteterne. Og det kom så til overtagelse 1. maj, og så kom der jo gang i det med at bygge om. Med købet fulgte de to røde pavilloner (Pav. I og II) – det var jo i virkeligheden hønsehuse dengang. De blev jo meget hurtigt – i løbet af to måneder – bygget om sådan at det kunne blive værelser. Og der blev så håndvaske, men ikke til hvert enkelt værelse. Der var fælles toiletter på pavillonerne, så det var noget primitivt.

Og det kunne man slet ikke udnytte alt sammen, så man var nødt til at avertere, at man kunne komme på sommerferie heroppe. Så man lejede det ud til en hel masse mennesker. Og af den anledning, så måtte man jo lave en restaurant, der både havde vegetarmad og

almindelig kødspisning. Og det var der jo nogle, der kom med kritik af, at man havde kødspisning. Martinus havde oven i købet spiritusbevilling så der kunne udskænkes spiritus og serveres øl. Men det gik alt sammen. Jeg ved godt der var en der kritiserede det stærkt, men så skrev Martinus et brev til ham, som i øvrigt blev offentliggjort for nylig i bladet DEN NY VERDENSIMPULS. Der gjorde Martinus rede for, at tingene de er jo ikke noget der skabes færdigt. Det er alt sammen overgangsstadier, og det her det er jo en af overgangsstadierne, hvor man havde været nødt til gøre det sådan, fordi man ikke selv kunne udnytte det hele. Man måtte ganske simpelt have andre mennesker ind, og så måtte man jo rette sig efter deres vaner, spisevaner og drikkevaner. Martinus gav så ganske skarpt sin mening til kende over for kritikerne. Det har han jo gjort mange gange. Og det sagde han jo også til mig engang: "Jeg har måttet skrive mange alvorlige breve." – "Nå, ja" siger jeg så: "Men du har jo altid skrevet dem venligt" "Ja", siger han så, "men sandheden, den kan være hård nok i sig selv". Og det er jo rigtigt, den kan jo være hård nok.

RE: Men det var jo også til dig Martinus ringede, da han faldt ud af sengen til allersidst.

TB: Jo det var det. Martinus blev meget gammel. Han blev 91 år. Han var meget svag de sidste par år og sov meget. Han lå på en lænestol med fødderne oppe på en skammel, og så lå han og sov der. Og han kunne kun arbejde måske 2 timer om dagen allerhøjst. Men så var der jo 90 års fødselsdagen hvor der var en forfærdelig masse mennesker, 1200 mennesker tror jeg der var, men det er ligesom et kapitel for sig. Det har jeg jo skrevet om i erindringerne i efterskriftet. Men det er rigtigt, jeg tror det var en 5-6 uger før han døde, der siger han til mig: "Jeg tror jeg falder ud af sengen". Og det er så noget han måtte have haft på fornemmelsen, at det måtte blive resultatet, at han ville falde ud af sengen. Og det var da vi talte om hans død og hans afgang, så jeg var ikke i tvivl om, at det havde noget med det at gøre.

Det var så den 5 marts i 1981, da ringede det

tidligt om morgenen, hvor Martinus siger: ”Jeg er faldet ud af sengen”, og så siger jeg: ”Jo, jeg kommer”, og så tog Sysse og jeg derover, for Sysse mente jo slet ikke at jeg kunne klare at få Martinus op i sengen alene. Vi var derovre i løbet af kort tid, men så måtte jeg have noget værktøj, så jeg måtte ned i kælderen på Instituttet først, for at hente en stor hammer og nogle tænger for at knibe over de sikkerhedskæder som Martinus havde sat på sin dør. Der havde nemlig været indbrud på Instituttet, og Martinus ville ikke risikere, at der lige pludselig stod en tyv overfor ham, så han havde sikkerhedskæder på døren, og det var jeg jo klar over.

Så jeg hentede værktøjet, men jeg kunne jo ikke knibe de her kæder over, så jeg måtte slå på disse kæder, så de sprang ud af dørkarmen, og så lå Martinus der på gulvet. Så tog Sysse og jeg ham op. Vi vidste jo ikke hvor meget eller hvor lidt der var sket med ham. Og han havde sikkert haft nogle skrækkelige smerter, for han havde brækket lårhalsen, men han ømmede sig ikke. Men så lavede vi en kop te til ham, og så siger han: ”Kan vi ikke kalde på Mischa”, og så tog jeg bilen og kørte hen til Mischa, han boede lige i nærheden. Og det var meget godt at jeg gjorde det, for det viste sig at Martinus havde jo først ringet til Mischa, men der var så sket det, at Martinus havde talt utydeligt, da han lå der på gulvet, og så troede Mischa, at det var en fuld mand der ringede, og så lagde han bare røret på. Og så ringede Martinus igen, og jeg ved ikke om han ringede to eller tre gange, men til sidst så rev Mischa stikket ud, så Martinus kunne ikke komme i forbindelse med ham mere. Så ringede han til Bertil, som boede i en lejlighed på Instituttet, og der kunne han heller ikke komme igennem. Så til sidst så ringede han til mig, og vi kom vi så i forbindelse med hinanden. Og det er mærkeligt nok, for det er som om jeg absolut skulle være derhenne og hjælpe ham den der sidste gang.

I hvert tilfælde kom Sysse og jeg, og vi ringede så til Mischa, og da han kommer så siger han: ”Skal vi ikke ringe efter en læge”, og det gjorde vi så. Da jeg går jeg ned for at tage imod lægen kommer Mischa ud på trap-

pen og siger: ”Skal vi ikke tilkalde en ambulance?”. ”Du skal lige spørge Martinus, om han synes, at det er ok, at vi tilkalder en ambulance”. Vi tilkalder så en ambulance. Og så kom ambulancen og lægen næsten samtidigt. Og så blev Martinus båret ned, for de kunne jo ikke få en bære op ad trappen, så de måtte bære Martinus ned, og en tog ham under armen og en tog ham under benene og det har været frygteligt smertefuldt, for han havde jo det her brækkede ben. Men så kom han så ned og blev lagt på en bære, og Mischa tog så med hen på Frederiksberg Hospital. Og Mischa var så den eneste der kom de tre dage han lå der. Martinus lå der fra den 5. til den 8. marts, og han døde om søndagen. Og det var meget mærkeligt, for det var som om Mischa ikke rigtigt havde forstået, at Martinus skulle dø, for Martinus havde sagt: ”Jeg kommer hjem”. Sådan har i al fald Mischa forklaret det. Men Martinus har nok sagt: ”Jeg kommer hjem”, og det betød, at nu skulle han dø og nu skulle han hjem til sit eget rige. Og den sidste aften, da sagde Martinus så til Mischa: ”Kan du ikke blive her i nat, det bliver en lang nat, og der er jo en tom seng her ved siden af”, men Mischa reagerede ikke på det. Han regnede altså med at Martinus kom hjem igen, han forstod ikke rigtigt det der, men så næste morgen så var Martinus død.

En gammel mand var blevet lagt ind på den anden seng i samme stue, og han var meget dårlig, så de gik frem og tilbage forbi Martinus' seng, og så opdagede de kl. halv to om natten, at Martinus var død. Jeg fik det at vide om morgenen, da Mischa ringede til mig og fortalte, at nu var Martinus gået bort. Jeg havde ringet til dig (RE) aftenen forinden, og sagt, at hvis du vil se Martinus inden han dør, så tror jeg du må komme. Du kom om morgenen, først hjem til Sysse, men jeg var taget hen til Instituttet og så på Frederiksberg Hospital, og så kom vi så sammen der, og så Martinus da han var død. Jeg har skrevet en lille rapport om det, om Martinus' sidste dage. Den har Instituttet fået. Jeg har en kopi af det hjemme, og den har Kurt Christiansen også fået en kopi af. Jo, det har været et langt liv i forbindelse med Martinus, det kan man

ikke komme uden om. Det var det, og der har været mange dejlige stunder.

Men også mange problemer. Ikke alene med økonomi og praktiske ting og sager, men også med personer. Mennesker har jo mærkelige bevidstheder. Det har vi jo alle sammen, og det er jo ikke noget der bliver ændret fra den ene dag til den anden, så der var vanskeligheder med forskellige medarbejdere. Men det er der jo selvfølgelig ingen grund til i særlig grad at komme ind på, men det er klart at det har der været. Jeg tror også det sled meget på Martinus. Jeg tror dengang han fik kræft, da tror jeg absolut, at dels var det fordi han havde arvelige anlæg, for moderen døde jo også af kræft. Men også tilfælde med f.eks. en medarbejder, som kom og gik frem og tilbage i stuen hos Martinus, i den tid hvor Martinus skulle skrive om formiddagen, og fortalte om alle sine bedrøvelige ægteskaber. Jeg tror altså at det sled på Martinus. For Martinus kunne ikke sige til ham: ”Men jeg må have fred”. Det gjorde han ikke, han lod mennesker være som de var. Det var meget meget sjældent, at han sagde noget til mennesker, så det har slidt på ham, det her at han ikke kunne komme til at skrive, men i det hele taget må man sige, at det var et hårdt liv for et menneske med kosmisk bevidsthed at blive født her. Jeg har mange gange sagt, at Jesus han havde jo 6 grusomme timer på korset, og det var jo selvfølgelig en forfærdelig episode, men Martinus havde 60 år mellem primitive mennesker, så det har ikke været let, det har det ikke. Men du har jo selv fulgt med fra 1970 og til 1981.

RE: Ja, det var jo under Martinus’ alderdom.

TB: Ja, han har jo så været 80 år da du mødte ham.

LS: Jeg er lidt nysgerrig med hensyn til hvordan Martinus var i det daglige, hvordan han var når der blev fejret jul. Sad han og snakkede meget?

TB: Så vidt jeg kunne forstå, så stod han meget tidligt op i den tid hvor han arbejdede. Da stod han op kl. 4 om morgenen. Han var jo

vant til at stå tidligt op, han var jo mejerist, og der mødte de tidligt på mejeriet, så han var vant til at stå op kl. 4, og så skrev han stort set til kl. 12 middag. Han fortalte, at han var glad for at skrive om morgenen, for da var jo atmosfæren ren. Men senere hen på dagen, da blev den grumset fordi folk skændes og blev irriterede og blev trætte. Så senere hen på dagen var atmosfæren ikke så rar. Så han skrev om morgenen. Om eftermiddagen kunne han lave mange andre ting. Han interesserede sig for fotografi. Han har jo taget billeder heroppe fra Centret og fra Instituttet og af forskellige medarbejdere. På den måde kunne han registrere hele Sagens vækst, så Kosmos var jo også fyldt med billeder her fra Centret, der fulgte udviklingen.

Han sagde, at fotografering var en af de ting han fik lov til. Han kunne for eksempel godt lide at spille på klaver, og han fik også et klaver, og så sad han en dag og spillede, og så opdagede han, at næste dag kunne han ikke skrive. Det vil sige, at der gik altså alt for meget kraft til at spille musik, så det måtte han opgive, men fotografering det kunne han nemlig udnytte i sin sags tjeneste, så derfor fik han lov til det. Hans opgave her på jorden var jo egentligt meget afgrænset. Han gik jo fuldstændig efter Guds vilje, han gik efter de impulser han fik. Og det er jo det vi andre skal lære, at gøre Guds vilje i lige så høj grad som han gjorde, så at ens egen bevidsthed bliver identisk med Guds egen bevidsthed, så man ikke gør andre ting end de, der er nødvendige og rigtige i enhver situation.

Så han arbejdede med fotografering, men han modtog også mennesker. Når han havde holdt foredrag, så var der mennesker, der havde opdaget, at den mand han må kunne hjælpe mig med at løse mine problemer. De kom til Martinus, de ringede om de måtte komme, og det var ikke bare et kvarter eller en halv time, han snakkede med dem. Han snakkede med dem nogle timer, så han gjorde et stort stykke arbejde med at hjælpe mennesker. Og han registrerede ikke deres navne, men hvor mange han havde haft i løbet af et år. Det var op til 300 i løbet af et år, det vil i virkeligheden sige en hver eneste dag hele året rundt, så der var mange der kom til ham. Det var især person-

lige problemer, ægteskabelige problemer og den slags ting. Det hjalp han folk med.

Men han gik også ture, og han cyklede rundt i byen. Senere fik han jo også bil og kørte sig nogle ture, men han gik også meget i biografen, og dengang var der mange biografer og store biografer. Der er en beretning om nogle i biografen der kendte Martinus. Når han ringede om der var en plads, sagde de nej, der var ingen pladser. Men så kunne de høre på stemmen, at det var Martinus: ”Nå, det er måske Martinus?”, og så havde de en plads. Så, jo han var kendt på den biograf.

RE: Hvor lå den biograf ?

TB: Den lå der på hjørnet af Nordre Fasanvej og Borups Alle.

RE: Hvad hed biografen ?

TB: Ja, det kan jeg ikke huske. Men jeg har også været mange gange i biografen med ham, og vi har også set de her store film om Jesus. Dem har vi set sammen med ham.

RE: Hvad sagde han om dem. Kunne han lide dem?

TB: Ja, det tror jeg godt han kunne. Ja, vi var mange derhenne. Jeg tror vi var en 7-8 stykker derhenne sammen med Martinus den dag. Og det er jo meget interessant, for jeg har jo gemt billetterne til mange af de her biograf forestillinger, og jeg har også gemt regningerne fra da vi gik på restaurant bagefter og drak te. Dem har jeg så klæbet op, og jeg har afleveret alt mit materiale og de breve jeg fik fra Martinus, til Det Kongelige Bibliotek, og så fået det bundet i 25 år, så folk kan ikke bare komme og kigge i det i dag. Jo, der er sådan lidt dokumentation for hvad vi lavede, teaterbilletter og biografbilletter, og så har jeg skrevet hvem der var med.

RE: Kan man sige, at Martinus havde noget privatliv, eller ?

TB: Ja, det havde han jo ikke på anden måde end at han kom sammen med venner, han

kom jo ud og besøgte venner, han inviterede mig ud til kaffeselskaber.

RE: Men var det dem, der var interesserede i hans Sag ?

TB: Ja, det var mennesker, der var interesserede i hans Sag. Jo, han kom da gerne ud til mange mennesker. Men på hans gamle dage, da kom han ikke ud til så mange andre end os, det gjorde han ikke.

Jeg kan også huske Poul Brunton, den engelske journalist og forfatter som jo skrev en hel del bøger om Indien og Ægypten, bl.a. ”Hemmelighedsfulde Ægypten”. Han var hos Martinus og boede på Institutet i 3 måneder og interviewede Martinus og gjorde en forfærdelig masse notater. Ingrid Okkels var tolk under samtalerne. Og så ventede man jo, at han skulle skrive en eller anden bog om Martinus, men det blev ikke til noget, for hele kufferten med alle de notater han havde blev væk på en tur, på en rejse nede i Tyskland. Det var ikke meningen, at Brunton skulle skrive noget om Martinus.

RE: Det skulle ikke blive kendt på det tidspunkt ?

TB: Nej, det skulle det ikke. Det eneste han har skrevet, det er et forord til ”Menneskeheden og Verdensbilledet”.

Nej, Martinus delte sin tid mellem arbejde og hvile. Han tog sig tid til om aftenen til at gå i biografen, at gå på ture og slappe af. Der var nogle mennesker, der sagde til ham engang, at de undrede sig over, at han holdt så meget fri som han gjorde. De sagde: ”hvis vi havde dine evner, så ville vi arbejde nat og dag”. Og så sagde Martinus: ”Så er det nok derfor i ikke har dem”. Jo, Martinus kunne være vittig. Han var meget sjov. Man kunne lære meget af Martinus, af alle hans små kommentarer til mange forskellige ting. Og han fortalte jo også, at han havde været på restaurant med nogle venner, og der var en der var meget uforskammet overfor tjenerne, men Martinus sagde jo ikke noget til ham. Men så næste gang, så siger han: ”Det er underligt nok,

men man kan altid aflæse folks bevidsthed på hvordan de behandler tjeneren.” Og efter den tid, da var de elskelige overfor tjenerne.

RE: Det hjalp altså ?

TB: Ja, men det var også en måde at gøre det på. På den pæne måde.

LS: Tage, hvordan var Martinus som menneske, hvad var det unike ved ham som menneske ?

TB: Det har jeg jo prøvet tale om nogle gange, men der er jo det ved det, at han ligger så højt over os, så det er lidt svært. Man kan vurdere ham på hans ydre og på hans væremåde, men at sige ret meget om ham, synes jeg har været meget svært, for man må jo sige, at han var elskelig, et elskeligt menneske. Han elskede alle mennesker, så han var behagelig, at have med at gøre. Han havde jo en positiv atmosfære, så man altid befandt sig godt i hans selskab.

Tidligere, når jeg kom til ham med mine problemer, og havde fået en aftale med ham og kom for at tale med ham, så glemte man alle problemerne, for så synes man det var nogle bagateller. For han havde jo de der store linjer, ikke sandt, og alt det her, det var noget forfærdeligt pjat. Så det forsvandt fuldstændigt. Og han var jo glad altid. Da han engang blev interviewet af en journalist, der hed Edith Ryssel, der skrev en nydelig artikel om ham i Berlinske Tidende, spurgte hun ham: ”Er de altid så glad?”. ”Ja, det er jeg da” siger han så. Han var altid i balance.

LS: Blev han aldrig vred ?

TB: Nej, nej, jeg har ikke set ham vred. Han kunne ikke blive vred. Han kunne blive meget bestemt i ganske bestemte situationer hvor det angik hans sag. Men han lod mennesker være fuldstændig som de var, det var en sag mellem det enkelte menneske og Gud. Det blandede han sig ikke i, men hvis nogle begyndte at blande sig i hans Sag, altså i det arbejde som havde med hans litteratur, med hans dispositioner, med at købet af Klintsø-

gård osv, så sagde han klart fra. Jeg kan huske, jeg engang overværede en situation inde på Institutet efter et fordrag hvor Martinus kom ud. Martinus han stod inde på kontoret hvor jeg og Sysse var, vi havde solgt billetter og sådan noget. Og så siger en mand, at han mente at han var elev af – jeg tror det var Oscar Wilde, men jeg er ikke 100% sikker, men i al fald en engelsk mand, men så sagde Martinus, så blev han streng: ”Jeg er aldeles ikke elev af nogen, jeg er suveræn”. Og det fik han at vide flere gange, at han var suveræn, at han havde sin egen bevidsthed. Så, kunne han godt blive meget bestemt, men han blev ikke vred på nogen måde, nej, det gjorde han ikke.

LS: Var han humoristisk ?

TB: Ja, han var da humoristisk, det var han.

RE: Men det var ikke et speciale?

TB: Nej, det var det ikke, men han kunne godt lide små historier, sådan som Sam Zinglersen kunne fortælle. Og han kunne godt selv fortælle nogle historier, men jeg kan nu ikke erindre nogen i øjeblikket. Nej, der var mange ting man kunne lære af ham i hverdagen, altså også når man sad sådan og talte sammen. Jeg kan huske dengang under Vietnamkrigen, da vi sad og talte om alle de her nationer, der var involveret i krigen, og alt det politiske. Men da Martinus så havde siddet tilstrækkeligt længe og hørt på det, så siger han: ”Det er slet ikke et spørgsmål om den ene eller den anden nation. Det, det drejer sig om, det er erfaringsdannelse. Og det vil sige, at hver enkelt væsen får erfaring i den krig der. Nogen bliver invalideret og nogen bliver skudt, og nogen får nervesammenbrud og nogen bliver forgiftede. Og nu er det forgiftet det hele dernede, og alt deres drikkevand”. Så han siger, det er erfaringsdannelse, det er det det drejer sig om. Alt det der politiske, det kan man godt lege med, men det det drejer sig om for det enkelte menneske, det er den erfaring man får gennem krigen. Sådan nogle ting kunne han sige midt i det hele. Jo, der var mange ting man kunne lære.

Engang var vi ude og skulle til Sindal, og det var dengang der gik en båd fra København til Ålborg.

RE: Det var altså Martinus' barndomshjem I skulle besøge ?

TB: Ja, så sejlede vi med båden. Jeg var kommet med der, det var ellers Peter Zacho, der skulle have været med, men så kunne han ikke, og så kom jeg med. Så det var Martinus, Sam og mig.

Martinus havde en kahyt for sig selv, og Sam og jeg vi havde en tomandskahyt. Det blev dårligt vejr, og båden, den gik jo sådan op og ned, så Sam og jeg vi blev ret dårlige. Jeg tror nok Sam blev lidt dårligere end mig, men i hvert tilfælde, vi var noget blege, da vi kom om morgenen og skulle have vores morgenmad på båden. Martinus han var frisk som en havørn. Og så fortalte han os hvordan man skulle gebærde sig, for han havde nemlig sejlet til søs som mariner, så han vidste jo hvordan man skulle gebærde sig for ikke at blive søsyg. Man skal i tankerne ikke se på det her med at kahytten går sådan op og ned. Nej, man skal ikke se på det lokale, men man skal forestille sig båden, hvordan den bevæger sig i vandet. Man skal følge med i bevægelserne, og det kan man godt oversætte på tilværelsen i det hele taget. Man skal ikke interessere sig så meget for de lokale detaljer, men man skal se på, hvad det egentligt er der foregår, ikke sandt. Det er båden, der går op og ned i bølgerne. Jo, man kunne lære mange ting af Martinus.

RE: Tage, dit første personlige møde med Martinus, kan du huske det ?

TB: Tja, det var meget kort. For jeg, jeg havde jo mine problemer som en ung mand, jeg kunne ikke finde ud af tilværelsen. Så jeg var rejst over til København fra Odense for at tale med Gerner Larsson, for det var ham der holdt foredrag, så jeg tænkte, at han måske nok kunne hjælpe en med noget af det. Og Gerner Larsson og jeg vi havde gået en tur rundt om Damhussøen og var kommet tilbage til Instituttet, og så skulle jeg rejse til Odense. Men så fulgte Martinus mig ud, og jeg hav-

de ellers ikke snakket med Martinus, og han fulgte mig så ud til døren. Og ude ved døren, der giver han mig et stort knus, og det var jeg jo ikke vant til, for jeg var ikke vant til at give min familie eller nogen andre knus. Så lige pludselig så giver han mig et vældigt knus. Det var mit første korte møde med Martinus. Det var et stort knus.

Første gang jeg skulle besøge ham, dengang man havde fået Martinus Institut på Mariendalsvej, så tænkte jeg, at jeg da gerne ville have noget med hen til Martinus. Og så vidste jeg fra Gerner Larsson, at Martinus var glad for glasting. Og så havde jeg set henne hos en antikvitetshandel på Falkoner Alle, at der lå sådan en glasting. Det var fire glas kugler, der var i sådan noget lysegrønt klart glas, og de var sat i tre kugler foruden og så en kugle der lå oven på. Det kunne da godt være det var noget for Martinus, så købte jeg den. Og så kom jeg ind og afleverede den til Martinus. Og så siger han, at den havde han selv stået og set på om formiddagen, og han havde tænkt, at han da egentligt gerne ville have den, men at han ikke synes, at han måtte ofre den på sig selv. Det er jo meget interessant. Men den forærede han i øvrigt væk, for når der kom en, og hun beundrede de der ting han havde, så sagde han: "Ja, men du må da godt få den" ikke sandt. Han kunne se de var så glade for den. Den forærede han så væk, videre. Jo, der var mange oplevelser af Martinus af den slags der.

Jeg kan også huske engang hvor du Rolf og Martinus og jeg sad og drak te deroppe hos Martinus, og jeg havde lavet te og serveret den, og vi sad så og snakkede. Og da vi havde siddet og snakket temmelig længe, og vi var færdig med at drikke te, så tog jeg kopperne og gik ud og vaskede op. Og derude så tænkte jeg: "du er altså Martha", og da jeg så kom ind så sagde Martinus: "Du har altså Martha bevidsthed" sagde han så. Det gav sig meget sjove udslag, for Martinus havde den holdning, at de mennesker, der ville sidde ved mesterens fødder, de skulle ikke deltage i det praktiske arbejde. Jeg kan huske engang, at Willy og Mischa, var i færd med at male hallen, men så sagde Martinus til Mischa: "Det

skal du ikke lave, sådan noget arbejde skal du ikke lave". Og jeg kan i øvrigt også huske, at du Rolf havde bestilt noget tøj inde hos Anva engang, nogle bukser der skulle lægges op, eller et eller andet. Men så ringer Martinus ind til mig, jeg var ansat inde på DFDS, om jeg ikke kunne hente de bukser til Rolf hos Anva, og det har jeg formodentlig så gjort. Men det var ikke meningen, at dem der sad ved mesterens fødder, at dem der gad virkelig lytte til Martinus og også havde bevidsthed til at modtage det, at de skulle ulejliges med alt det praktiske.

RE: De må så udvikle Martha-bevidstheden lidt senere måske ?

TB: Ja, måske. Sådan en som Gerard, han var også mægtigt glad og meget lydhør overfor hvad Martinus sagde. Og så en dag så var der noget med at Martinus manglede noget druesaft. Ja, det var ikke vin, det var noget ren druesaft som man fik fra købmanden henne på Mariendalsvej. Og det var han løbet tør for. Og jeg tror, jeg har nok været syg, for jeg ringede i al fald til Gerard, der boede ved siden af Instituttet, i Sams hus, om han ikke godt kunne hente dette saft, men så har han øjensynligt gået over til Martinus og har spurgt, om der ikke var andet han skulle have. For så ringer Martinus til mig og siger, at jeg aldeles ikke skulle sætte Gerard i gang med at købe noget, det kunne han godt undvære. Så han passede i den grad på de mennesker, som var i stand til at lytte, og som forstod noget af det han sagde. Jo, det var meget interessant, at det med Martha og Maria, det gik igen også hos Martinus. Han sorterede sine folk der, enten var det Martha, eller også var det Maria. Jo, det var meget interessant.

RE: Men det må have været en stor, eller en vis forskel i al fald når vi ser på begyndelsen. I 1932 udkom jo første bind af Livets Bog, men når man underviser i Det Tredie Testamente i dag, så har man jo hele værket ?

TB: Ja, det er en kolossal forskel, at man får serveret hele verdensbilledet, ikke sandt. Dengang havde man kun Livets Bog I, og det var jo kun indledningen. Jo, det har været me-

get anderledes undervisning, og man må også sige, at det var et helt andet publikum. Men det er jo også 70 år siden, og da var mentaliteten helt anderledes. Det var den. Man må sige, at da var mennesker meget mere troende, og anderledes indstillede. Når man samledes heroppe, det var ligesom det var en lille menighed. Ja, det var det. Så, man havde alle de der fælles ting, det havde et rigtigt menighedspræg, det må man sige det havde. Så, der er jo virkeligt sket noget.

Jeg er ikke i tvivl om, at foredragene har en helt anden karakter i dag, end de havde dengang. Men Martinus' egne foredrag, de har nok hele vejen igennem haft den samme, nogenlunde den samme stil, for han sagde noget om, at foredragene skal ikke være analyser. Der var måske 20 procent analyser, og så var der altså 80 procent som gik på det moralske. Han ville lære folk, og han ville sige det på en sådan måde, at folk ligesom sagde til sig selv at "det vil jeg gå hjem og gøre det der", at de ville forbedre et eller andet ved sig selv. Det var det han ville stimulere dem til, at ændre deres væremåde. Så det hans foredrag gik ud på, var navnlig det, at det skulle være en anvisning på hvordan man kan lave sig selv om, og som han sagde, hjælpe guddommen med at modellere det nye menneske, det rigtige menneske. Han sammenlignede det jo med en billedhugger, som skulle hugge de forskellige stykker af, sådan at den bevidsthed man havde kunne træde frem i stenen eller marmoret eller hvad det nu var. Det kunne man selv medvirke til, "så går det jo hurtigt" siger han, når man selv er medarbejder på sin egen udvikling. Jo, han stimulerede mennesker i det moralske, det gjorde han. Samtidigt med, at man fik en masse oplysninger.

Der var mange overraskende ting i begyndelsen. Der skete jo så meget i de allerførste år. Som jeg tidligere har været inde på så udkom første bind af Livets Bog i 1932, og april 1933 begyndte Martinus med sit eget blad Kosmos. I 1934 da købte man det første stykke jord heroppe, og det er jo også en sjov historie, med hele dette køb. Og i 1935 da åbnede man den første sæson her, i 1937 købte man Villa Rosenberg, og i 1943 købte man

Martinus Institut på Mariendalsvej, og byggede den om. I 1946 købte man Klintsøgård. Det var jo kolossal meget der skete, og det lykkedes jo alt sammen, og der kom nogen, der kunne investere penge i det. Og selvom Martinus ikke havde en krone, så købte han jo alligevel Klintsøgård. Han vidste, at de skulle komme, at pengene skulle nok komme. Så han var ikke i tvivl om det. Så når man spørger, om jeg var overrasket over det. Nej, man var vant til, at der var overraskelser næsten hver dag. Så det var jeg ikke.

Jeg var med det samme klar over, at det her det var en Kristusskikkelse. Det har været svært for andre mennesker at finde ud af, men det var jeg med det samme klar over, at det var en ganske særlig person jeg havde mødt. Så jeg var ikke spor forbavset over det, det kan jeg ikke sige. Men jeg var glad hver gang der var vækst i det. Og Martinus stode jo fuldstændigt på, at pengene skulle nok komme, men det var meget vanskeligt mange gange. Og Martinus har mange gange gået til Sam Zinglersen, f.eks. når det var termin og man skulle betale for sine bygninger og sine regninger og alt det der. Så manglede de 45 tusinde, eller sådan noget, og det var mange penge dengang. Og så måtte Martinus over og spørge Sam om han kunne låne. Og så fik han så til gengæld nogle pantebreve, eller noget sikkerhed for, at han kunne få sine penge, så han fik jo også mange gange pengene tilbage, det gjorde han. Men hele Sagen, den levede jo af gaver, stort set, både praktisk arbejde, det var jo også gaver, og så altså pengegaver. Og Martinus, han havde altid på fornemmelsen hvornår der ville komme penge.

Og var du Rolf ikke på Villa Rosenberg den dag, vi sad ude i haven og drak te? Så kommer Willy ud og siger, at det er revisoren i telefonen: "Der er en mand der vil give Sagen en million kroner", og det var mange penge. Så sagde Martinus, at det var da dejligt. Men så siger revisoren, men der er altså en betingelse, at det skal gå igennem Hannemanns fond, noget der hed M-fonden. Men så siger Martinus: "ja, så skal vi ikke have pengene", det var han klar over med det samme. Og det kunne mennesker så undre sig over, det her

med at Martinus ikke ville have det var forbundet med betingelser, men det var jo en god og sund tankegang. For hvis det var sådan, at pengene skulle gå igennem en bestemt fond, så ville også mange andre penge gå samme vej igennem den fond, og det ville så sige, at der var en bestyrelse i den fond, der skulle regulere pengetilstrømningen til Institutet, før Institutet så selv kunne bestemme over pengene. Så Martinus skulle ikke have den regulering på dem.

Så fik Ib Schleicher den opgave, at tale med Hannemann og sige til Hannemann, at Martinus skulle altså ikke have pengene på den måde. Og det lykkedes øjensynligt ikke for Ib Schleicher, for Martinus sagde så til mig, en dag jeg var oppe og drikke te hos ham: "Ib Schleicher har ikke kunnet forklare Hannemann, at han ikke ville have pengene på den måde". Så siger jeg, at det kunne jeg da gøre på 5 minutter. "Så skulle du gøre det" siger han så. Så tog jeg frakken på og cyklede over til Hannemann, han boede ikke ret langt derfra. Og så mødte jeg ham, han var ved at sætte sin bil ind i garagen, og spurgte ham så om jeg kunne få en samtale med ham, jo, det var udmærket. Og så satte vi os så ind og snakkede om det, og så sagde han så: "Ja, men De kan nok forstå, at jeg kan jo ikke sige nej, når han kommer her og gerne vil have sine penge igennem denne fond, så kan jeg jo ikke sige nej". Nå, jeg kom jo ikke nogen vegne med Hannemann, men da jeg så kom hjem, så skrev jeg et brev til ham, og så svarede han på det, og så skrev jeg en gang til, og jeg kan ikke huske om det var to eller tre gange. I hvert tilfælde så kom der en korrespondance i gang mellem mig og ham, og så har han jo sendt brevene videre til Stidsen og fortalt ham, at jeg var indblandet i sagen. Nå, men så til sidst så skrev Stidsen til Martinus, om hvordan han gerne ville give de penge, men igennem M-fonden, og så kunne Martinus skrive. Han ville ikke begynde at sige noget til folk før de selv henvendte sig, men når de henvendte sig, så kunne han svare dem, og det gjorde han så. Og så skrev han til ham, at "jeg hverken kan eller vil modtage penge igennem Hannemanns fond, men hvis de alligevel vil støtte min sag, så kan de ringe

til min revisor Bentzen i Hillerød". Og næste morgen, så ringede Stidsen, som har haft det her hus vi er i nu, til revisor Bentzen og sagde, at det er ok, De skal nok få pengene direkte. Så blev det på den måde. Det var meget interessant. Jo, jeg har nogle gange blandet mig i sagerne, ikke så få gange.

RE: Du har skrevet en masse breve for Martinus i det hele taget, ikke ?

TB: Nej, ikke så forfærdeligt mange, men de sidste år Martinus levede, da kunne han jo ikke selv rigtigt skrive, så da har jeg skrevet nogle breve for ham, og jeg passede hans regnskab, og han kaldte mig ligefrem privatsekretær den allersidste tid. Han kunne ikke se, så han kunne ikke klare sit regnskab. Jeg er i samme situation nu, jeg kan ikke se, så jeg har en god ven til at passe regnskaberne, så han har fået generalfuldmagt til banken, så han kan gøre lige hvad han vil der.

RE: Men du har overhalet Martinus m.h.t. alder.

TB: Med alder har jeg med 3 år, ja. Men det er ikke sikkert, at det bliver så forfærdeligt mange flere, men det gør heller ikke noget. Jeg er sådan set meget klar til at stikke af, hvis det skal være.

Jo, jeg har sådan et digt skrevet af Grethe Risbjerg Thomsen, som jeg har holdt mig til, som hedder: "Moden død". Jeg ved ikke om jeg skal citere det?

RE: Jo, det vil vi gerne høre.

TB: Det hedder:

"Når alt er regnet op imod hinanden, når regnskabet er sluttet med balance, så kan jeg dø, endnu er det for tidligt, mens mine hænder famler mod en chance.
Åh, lad det ikke ske i denne time, hvor mange ting skal nås før jeg er rede,
og jeg vil ikke dø med en grimasse og se den stivne i protest og vrede.
Først når mit liv er færdigt, som en strofe, hvor formen slutter jernhårdt om sin tanke,

når ligningen er gået op – omsider – så må mit hjerte holde op at banke."

Og det er i virkeligheden sådan, at ligningen er gået op. Jeg synes, at jeg har fået tilstrækkeligt hold på verdensbilledet, og også på vores eget liv herhjemme, ikke sandt. Det er ganske vist lidt besværligt i øjeblikket hvor Sysse har brækket sit ben et par gange, og fået mange operationer og sådan. Men jeg synes alligevel, at der er balance i tingene.

RE: Men Tage, du har jo haft et vældigt engagement når det gælder Sagens udvikling. Og du har støttet og inspireret unge medhjælpere.

TB: Det ved jeg ikke om jeg har. Jeg har jo også kritiseret meget, og skrevet mange kritiske breve også, til rådet. Og nogle af dem har jeg også fortrudt, at jeg har skrevet, og jeg har også skrevet undskyld en enkelt gang. Men der er jo det ved det, at på sine gamle dage, der kan man jo se, at udviklingen, den må gå sin gang og hvert enkelt menneske, de må altså handle det bedste de kan. Og Martinus har jo en ganske udmærket kort sætning, når jeg havde kritiseret noget overfor rådet, så siger han: "Ja, men nu må du huske på", de gør det så godt de kan, og i øvrigt gør de det jo gratis". Så, man blev sat på plads på den måde, at nu må du huske på, at de gør det så godt de kan. Og det synes jeg, at det har jeg været temmelig længe om at opfatte, at sådan er det virkeligt, at mennesker de gør det virkeligt så godt de kan, lige meget hvor dårligt det så er, så er det så godt de kan. Det er en meget udmærket lektie, dette her med at man så kan lære at tilgive andre mennesker fordi de gør det alle sammen så godt de kan.

RE: Så du skulle ikke skrive så mange breve i dag ?

TB: Nej nej, det var også galt. Engang jeg skulle køre Martinus hjem, han havde været over at besøge os, og jeg kører ham hjem til Mariendalsvej. På vejen hjem, havde vi netop snakket om de mange breve og alt det der, og så siger jeg til ham: "Ja, men så har man spildt et helt liv med at skrive de breve?".

”Nå, ja”, siger han så ”men så har man jo lært det”. Så enkelt. Sådan så han det. Hele tiden de store linjer.

RE: Men han sagde ikke til dig, at du skulle holde op, eller han bremsede dig ikke der ?

TB: Nej, det gjorde han ikke, han blandede sig jo ikke i menneskers private skænderier, det gjorde han sådan set ikke. Nu var det jo ikke så meget i Martinus' tid. Det var navnlig efter hans død, at jeg synes, at de gjorde fejl, men så er der jo også meget at lære, ikke sandt ? Og det er jo det man skal komme til at forstå, at der er ikke nogen anden vej end erfaringernes vej. Teorien er udmærket, men erfaringerne, det er jo de eneste, der giver virkelig viden.

RE: Det er det der tæller.

TB: Ja, men det har jeg været temmelig længe om at forstå. Men altså, nu synes jeg at ligningen er ved at gå op. Men jeg har stadigvæk mod på livet. Jeg kunne for den sags skyld godt tænke mig at blive 100 år, men det er jeg nu ikke sikker på at jeg bliver. Næ, man kunne lære meget af hans væremåde, hans ligefremme og åbne og venlige og hjælpsomme måde at være på. Det var en hel fornøjelse at være sammen med ham. Han skrev jo mange takkebreve. Det er bl.a. takkebreve jeg har indleveret til Det Kongelige Bibliotek. Der skriver han jo tak for alt.

Man var jo glad for at være sammen med Martinus, man følte det jo ikke som nogen som helst anstrengelse, man følte det som en glæde hele tiden at være sammen med ham. Så, det var os der skulle takke ham, ikke sandt, for at han ville komme hos os.

RE: Men det var svære betingelser i begyndelsen må man jo sige.

TB: Ja, det var svært for ham, jo det var meget svære tider, de var jo meget fattige. Jeg kan huske de fortalte om begyndelsen, da Gerner Larsson og Martinus boede sammen. De havde kun ét pænt sæt tøj, så når den ene skulle

i byen, så måtte den anden blive hjemme. De havde købt det ved marskandiser.

RE: hvad er det for noget ?

TB: Det er det samme som en genbrugsforretning i dag. Men de havde jo alle mulige gamle ting, antikviteter og det der, men så havde de også brugt tøj.

RE: Så det var brugt tøj ?

TB: Ja, det var brugt tøj. Og Martinus' første lysbilledapparat, det var også et han havde købt hos sådan en marskandiser som brugt apparat. Jo, de var meget fattige. Og det går jo igen, og det har han jo også selv fortalt om, hvordan i begyndelsen, da han skulle besøge, hvad var det nu han hed ?

RE: Bernard Løv ?

TB: Ja, Bernhard Løv. Martinus skulle besøge Bernhard Løv og hans disciple og fortælle om sine tanker og vise sine symboler. Så engang undrede de sig jo over at Martinus ikke kom, og så var der en dame der kendte Martinus, og som kom hos Løv, hun siger: ”Men det er nok fordi, at Martinus ikke har penge til sporvognen”. Så blev de jo klar over at økonomien, den var ikke så god, når han ikke engang havde penge til sporvognen, og så åbnede Løv jo tegnebogen, og så hjalp han jo. Og så betalte Nibelvang ham de penge han havde lånt af Martinus, det var noget med 5000 kr., det var en forfærdelig masse penge, det var en hel årsløn formodentlig. Så Martinus fik hjælp.

RE: Lars Nibelvang var en god støtte må man jo sige, en god støtte for Martinus.

TB: Ja, Lars Nibelvang, det var der ingen tvivl om. Det var jo ham der lånte Martinus den første bog der, en teosofisk bog.

RE: Var det en teosofisk bog ?

TB: Det var en teosofisk bog, ja.

RE: Du ved ikke rigtigt hvad den hedder vel ?

TB: Der er ikke rigtigt nogen, der rigtigt ved hvad det var for en bog, men det var en der anbefalede noget med meditation, og det der med at tage et bind for øjnene. Det har han selv beskrevet.

Jo, de første 4 år, var han så sammen med Nibelvang, eller måske også flere år. Men Kurt Christiansen, der i øjeblikket samler alle de oplysninger, og laver en hel biografi på 800 sider, han har fået samlet en masse materiale. Blandt andet også Nibelvangs beskrivelser af de første år med Martinus, det bliver et meget interessant materiale at læse igennem. Der er citeret noget i det blad der hedder i Impuls, hvor Nibelvang spørger hvad Martinus' opgave egentligt er, og så siger Martinus noget om, at det er at retfærdiggøre Kristus og vise menneskene Gud. Jeg tror det var sådan.

RE: Ja, det er jo kort og godt.

TB: Ja

RE: Og så forstår man også godt hvorfor det hedder Tredie Testamente ikke ?

TB: Jo!

LL: Der er en historie nu vi har talt om Løv. Var det ikke sådan, at Martinus engang skulle besøge Rudolf Steiners Kone ?

TB: Jo, Løv fik besøg af Rudolf Steiners kone, det er rigtigt nok. Og så ville jo Løv arrangere et møde mellem Martinus og Rudolf Steiners kone. Så sagde Martinus: "Ja, men hun vil såmænd ikke engang møde mig". Det havde Martinus på fornemmelsen, at det ville hun slet ikke. Hun sagde jo også noget om at: "Min man har givet menneskeheden, det den skal have". Hun mente jo altså så, at Steiner havde givet hvad der skulle gives. Jeg ved for resten ikke om det blev til noget med det møde, jeg tror det ikke.

RE: Jeg har fået fortalt, at Løv fik aftalt et møde med Steiners kone og Martinus fulgte med. Han stod udenfor, men hun ønskede ikke at træffe ham.

TB: Ja, det er troligt nok. Det vidste Martinus sådan på forhånd, at det kunne ikke lade sig gøre.

RE: Niels Bohr var til et foredrag, var han ikke?

TB: Jo, det har jeg ladet mig fortælle. Martinus holdt jo nogle store foredrag i Studenterforeningen inde i København og der kom jo en masse mennesker. Der er nogle der siger, at Niels Bohr også var derinde. Jo, det er troligt nok.

LL: Jeg har hørt noget om at han sad og sov.

TB: Nu er der jo det ved det, at man kan ikke se om folk sover. Man kan godt sidde med lukkede øjne og så udmærket høre hvad der foregår. Men det er troligt nok. Men det er nok ikke der, han har hentet sine ideer alligevel.

RE: Nej, det er to forskellige ting.

LL: Har Martinus fortalt dig noget om det der med Krishnamurti. Kan du huske, at Annie Besant og Krishnamurti skulle fortælle verden, at Krishnamurti var den nye Messias ?

TB: Martinus har fortalt, at der var et stort møde nede i Holland, hvor Krishnamurti skulle fortælle, at han var den nye der skulle komme, at han var den nye Messias. Men der skrev Martinus jo et brev til ham. Men han skrev det ikke under med sit navn, han skrev det under med et eller andet tegn, og han har aldrig fortalt hvad det var for et tegn, men i al fald skrev han det under med et tegn, som man øjensynligt indenfor de kredse kendte.

Og så på det møde der, så frasagde Krishnamurti sig altså eller han sagde, at det var ikke ham. Annie Besant og Leadbeater, har selvfølgelig nok været kede af det. Men altså i hver tilfælde så sagde han, at det var altså ikke ham. Men jeg ved ikke om det var det brev der, der har været medvirkende til det. Det har det måske nok.

Men han har jo mødt Krishnamurt nede i In-

dien. Der var Martinus og besøgte Anna Ørnsholt. De var med til en af disse spørgetimer hvor Krishnamurti besvarede spørgsmål. Og da sad alle de der gamle skæggede mennesker, de sad på gulvet der og lyttede andægtigt til Krishnamurti og stillede ham spørgsmål. Og Martinus har fortalt om et svar Krishnamurti gav og som Anna Ørnsholt oversatte det til ham: ”Nu har jeg svaret på det i 20 år”. Og så siger Martinus lunt: ”Så må hans svar jo ikke have været godt nok”. Og så hilste han jo på ham bagefter, men det var ganske kort. Og Martinus havde sagt et eller andet, netop om den situation der i Holland hvor han havde frasagt sig det der. Det er fortid siger han så, det er fortid, han ville ikke ind på det. Så der blev ikke nogen egentlig samtale ud af det. Så Martinus trak sig så tilbage.

RE: Men Martinus har vel fortalt dig mange historier om sit liv før den tid han fik kosmisk bevidsthed. Har han ikke det?

TB: Jo, nogen i al fald. Jeg kan da huske, han har fortalt, at han havde det hyggeligt sammen ned nogle unge mennesker der, og der var også nogle piger der var glade for ham. Men da de så begyndte at holde ham i hånden, så begyndte han at trække sig tilbage, det var ikke rigtigt noget for ham med pigerne. Og så har han fortalt om hvordan de lå i grøften ude på landet og snakkede hyggeligt sammen. En søndag bestemte de sig at gå i kirke. Præsten han da sagt et eller andet om, at de bare var kommet fordi de var nysgerrige. I al fald sagt noget ligesom henvendt til de unge mennesker, så de kom aldrig mere igen. I stedet for at være glad for at der kommer nogle unge mennesker, så fik de en kritik der, og så kom de jo ikke mere. Sådan nogle ting har han jo fortalt.

Martinus kunne jo være meget humoristisk. Han vidste at en af hans venner var mørkeræd, altså bange for mørke. Så en aften havde Martinus taget et hvidt lagen med og gemt sig i nogle buske, hvor han vidste han ville komme cyklende forbi. Og så blev manden så bange så han cyklede alt hvad han kunne. Og Martinus sagde ikke noget til ham, og den anden han sagde heller ikke noget. Men så

senere spurgte Martinus om han ikke havde været ude for et spøgelse der. ”Nå, var det dig”, siger han. Han kunne godt finde på sådan noget.

Og så lavede han jo trylleri, da han var yngre inden han fik kosmisk bevidsthed. Så fik han jo lavet nogle apparater så han kunne lave tryllekunster. Det optrådte han jo med nogle gange. Og han fik lavet de her dele ved to forskellige snedkere, så de ikke skulle finde ud af fidusen med dette her. Og jeg kan huske, og det har jeg også beskrevet i notater der ligger inde på Det Kongelige Bibliotek, at vi sad på en restaurant engang, så tegnede Martinus på en serviet mens han fortalte om engang han var på en markedsplads. Der var der en der havde kørt rundt i bil med bind for øjnene imellem nogle forhindringer og ikke stødt på noget. Og så sagde Martinus, at det kunne han da nemt lave. ”Nå, men så skulle du prøve det”, og så blev Martinus sat op i bilen og skulle så køre rundt der. Men det foregik på den måde, at der stod en bag ved ham og holdt ham sådan med begge hænder på siden af hovedet.

RE: Havde han bind for øjnene ?

TB: Ja, han havde bind for øjnene. Martinus kørte så, og han kørte flot udenom alle de her ting. ”Og i grunden er det meget nemt”, siger han, ”fordi lige så snart man kommer i nærheden af nogle af forhindringerne, så uden at den anden ved det, så begynder han alligevel at trække lidt til den ene eller den anden retning, sådan at man kommer udenom forhindringerne”. Så der var ikke spor hokus pokus i det, det var der ikke. Jo, så han har kunnet fortælle mange sjove ting, det kunne han. Men han har jo selv fortalt en masse af det, som er kommet med i erindringerne. Bl.a. hvordan han gik til præst og alt det der, og i skole og sådan.

RE: Det var jo også en vanskelig tid lige efter at han havde haft sin indvielse?

TB: Ja, det har han jo også fortalt meget om. Det der med, at han var blevet så sensitiv, at han ikke kunne tåle nogle dramatiske ting,

noget med mord og lemlæstelse og sådan, det kunne han slet ikke tåle. Han har jo fortalt den lille historie med, at han kørte i en sporvogn, og han kunne jo se menneskers sygdomme. Og så var der en der var frygtelig syg, sukkersyg. Og Martinus blev helt dårlig ved det, så han måtte gå ud på for perronen, hvor der var frisk luft. Så er der nogen der siger: ”Det er en ordentligt en han har på, det er en ordentlig brandert han har på.”. Og så kommer konduktøren og siger til ham, at han må stå af. Og så siger Martinus, at han kun skal køre med to stoppesteder til, ”men de må stå af” siger konduktøren. Og så er der nogle unge mennesker der springer af sporvognen og som kommer hen og hjælper Martinus op af en trappe han er faldet ned i, trappeskakt hedder det, altså hvor der går nogle trin ned til en forretning.

RE: En kælder ?

TB: Ja. Så hjalp de ham op. Og så siger de: ”Men De er jo slet ikke fuld”, og Martinus siger så: ”Nej”, og så siger de unge mennesker: ”Men der var også så varmt der i sporvognen”. Og Martinus lod dem blive i troen. Men han takkede dem meget for deres hjælp. Men han måtte gå hjem.

Jo, han havde en meget vanskelig tid i begyndelsen. Han sagde også, at han kunne ikke gå i biografen fordi der var så tit nogle dramatiske situationer. Og så dristede han sig engang til at gå til en film, hvor selve filmen ikke var noget dramatisk. Jeg tror det var en norsk film, men så var der sådan en ugeavis før filmen, og der var nogle scener fra et hestevæddeløb i England, hvor en hest falder og brækker benet. Og så var han jo lige ved at besvime. Han blev så overfølsom der. Og så siger han: ”Det måtte jeg jo bekæmpe”. Og så lykkedes det ham efterhånden sådan, at det ikke generede ham. Så kunne han godt tåle at se dramatiske ting. Så der gik nogle år hvor han var meget følsom. Og det var han selvfølgelig stadigvæk, men altså nu kunne han tage sådan nogle situationer.

Martinus var sandhedskærlig, så når han var sammen med nye mennesker, og skulle

fortælle noget han tidligere havde fortalt til andre, så fortalte han altid tingene på den samme måde, og med de samme ord. Det var ikke sådan, at han føjede noget nyt til for at det skulle være interessant, som andre måske er tilbøjelige til at gøre for at det skulle være interessant næste gang de fortalte det. Men altså Martinus fortalte på samme måde, altid de samme ting. Så man kunne være sikker på, at det var rigtigt, det han sagde.

LL: Ja, nu sidder vi og snakker om Martinus her. Hvad er din opfattelse af hans sidste beslutning og dette med navnet Det Tredie Testamente, hvad følte du omkring dette.

TB: Ja, det har altid været helt naturligt for mig, at det var Det Tredie Testamente, at det var en fortsættelse af Biblen og at hele værket går jo ud på, at forklare Jesus udsagn og skabelsesberetningen, så jeg har aldrig nogen sinde været i tvivl om det var Det Tredie Testamente. For mig var det ikke nogen overraskelse, at han kaldte det, Det Tredie Testamente. Da vi den 13. august 1978 var samlet i Inge Sørensens lejlighed, have Martinus for første gang det omslag med som han havde lavet med de to symboler, og med teksten Det Tredie Testamente. Og da viste han det frem der, og vi har et par lysbilleder fra det, og da stod nemlig datoen på, den 13 august 1978.

Så allerede dengang havde han bestemt det, og der var ingen tvivl om, at han havde fortalt rådet om at det skulle hedde det. Det kan ikke have været nogen som helst hemmelighed for dem, at det var det Tredie Testamente det drejede sig om. Men Martinus har selvfølgelig vidst, at de var modvillige overfor tanken, det har han kunnet mærke. Og han har jo selv måttet henvende sig til Borgens forlag, og invitere forlagsboghandler Jarl Borgen ud til Institutet så at han selv kunne forklare ham, at det er dette her omslag, det drejer sig om, og det er de bøger, der er stillet op her på bordet. Alle de syv bind plus de 3 bind af symbolbøgerne og de 28-30 små bøger. Og det har nok været noget af et chok for Borgen, fordi han troede bare, at det drejede sig om den her lille bog, som han oprindeligt havde talt om. Men nu drejede det sig om ca. fyrr

tyve bøger. Men altså, han gik med på ideen, og det har selvfølgelig været tilrettelagt fra forsynets side, at der var en der virkelig ville udgive dem. Og Martinus' Sag var jo ikke virkelig fuldbragt før han selv havde sørget for, at navnet var helt cementeret, og fået en forlægger til at udgive det.

Så kunne han dø roligt. Og det var jo kun et halvt år før han forlod den fysiske verden. Det har været sidst i september 1980, at han har talt med Borgen om det, og et halvt år efter gik han over. Første bind med den ny for- og bagside udkom den 24 november 1981, så det var yderligere et halvt år efter Martinus havde forladt den fysiske verden.

LL: Hvad er din personlige opfattelse af udgivelsen af den sidste bog som han arbejdede på. Hvad er dine personlige tanker omkring det ?

TB: Den blev jo ikke færdigskrevet, og han holdt op med at skrive den efter han havde fået sit manuskript tilbage fra Per Thorell, hvor den var blevet gennemrettet med store røde rettelser hele vejen igennem, han syntes ikke rigtigt om Martinus' sprog. Min opfattelse er, at Martinus opgav på et tidspunkt at udgive bogen. De sidste par år skrev han jo slet ikke på den. Da skrev han jo nogle andre ting, skrev noget om nogle symboler og sådan noget. Altså korte ting var det. Og jeg tror mere det var emner, som man kom til at tale om, altså aktuelle emner. Men de blev ikke til ret meget, han havde ikke nogen virkelig god arbejdssevne de sidste år. Så jeg var ikke spor i tvivl om, at bogen, den skulle ikke udgives og det har jeg så også skrevet til rådet. Thorell mente øjensynligt heller ikke at den skulle udgives. Nu bliver den alligevel udgivet og det gør ikke noget. Jeg tror ikke, at der sker nogen større ulykke ved, at det bliver udgivet. Men jeg ved ikke, hvor meget der er blevet rettet, det var jo kun et manuskript,

Martinus var godt klar over, at der blev en forfærdeligt masse vrøvl. Der var en af hans gode venner, Peter Zacho, som var sammen med Sam og Martinus på rejsen til Israel og i Egypten. På et tidspunkt under turen siger

Zacho: "Når du er død, så bliver der en forfærdelig ballade". Så siger Martinus: "Tror du det?" Ja, det troede han. Så sad Martinus lidt og tænkte sig om, og siger så: "Ja, jeg har jo gjort det så godt jeg kan, men i øvrigt er de jo indsatte af Gud". Min opfattelse er, at Martinus fralagde sig ethvert ansvar. Gud har valgt de mennesker, og så må det være sådan. Og revisoren fortalte mig også engang han havde kritiseret noget ved rådet af en eller anden slags, og så siger Martinus: "Ja, men jeg må jo nøjes med de redskaber, som Guddommen giver mig". Og der er jo det ved det, at der var jo ikke nogle andre der kunne og ville lave disse praktiske ting, og sørge for at få bygget nogle huse, og ordnet pengesagerne, sørge for at bladet Kosmos kom ud o.s.v. Så altså, når folk nu ville gøre det, så måtte der være de mennesker, der gjorde det. Men vi er jo alle sammen indsatte af Gud. Vi er alle placerede der hvor vi er af Gud. Og det er jo godt nok.

LL: Du havde en historie Tage om hvor lang tid man skal være i den åndelige verden.

TB: Ja, det er der jo mange, der er interesserede i. Martinus siger jo, det er ligesom en tommelfingerregel, at man er gerne lige så længe i den åndelige verden, altså i et tilsvarende antal år, som man er her i den fysiske verden. Så hvis man bliver 90 år ikke sandt, så skulle man blive noget med 90 år i den åndelige verden. Men han siger jo også når mennesker snakker om det, at det skal I nu ikke være sikre på, for hvis I er særligt interesserede i de ting der foregår her i den fysiske verden, så kan man skam godt komme herved tidligere. Og der er jo ingen tvivl om at nogle mennesker kommer hurtigere tilbage, fordi de har en vældig interesse i den fysiske verden og for at udrette noget, for eksempel indenfor Sagen.

RE: Men du tænker vel heller ikke at blive på det åndelige plan længe ?

TB: Ja, jeg siger jo, at jeg behøver kun tre uger på det åndelige plan. Men jeg ved ikke, det kan godt være at verden bliver så ubehagelig

her. Martinus sagde, at de første hundreder år, de bliver ikke behagelige her på kloden.

RE: Hvornår sagde han det ?

TB: Ja, det har han sagt ikke så forfærdelig længe før han døde i 70'erne engang. Jo, det var han nok klar over, at de bliver meget ubehagelige, og han har også sagt i nogle foredrag, at der kommer mindst to verdenskrige, måske tre, men det er jo ikke rigtigt begyndt endnu, det er jo kun forberedelserne det viser. Så jo, det bliver ikke behageligt. Der er jo også en kriminalitet uden lige, og krige hører man hver dag om, masser af mennesker bliver myrdet. Dommedagen er i gang. Men dommedagen er jo ikke kun for dem på slagmarken, det er også for alle os andre. Vi har vores egen lille dommedag, og det er jo godt nok, vi skal jo også se at komme videre.

RE: Var der ikke noget med en dreng, som vidste om at han tidligere havde været læge, og som kom til at spille en rolle for Martinus ?

Jo, det var en dame der kunne en historie om en lille dreng, der var i bad sammen med sin mor, og han har ikke været mere end 4-5-6 år. Mens han sidder i badet med moderen, siger han så: "Du er anatomisk smuk mor", og hun undrede sig over at han kendte et sådan ord som anatomisk smuk. Så engang de var på en kirkegård, og de havde ordnet med den grav, så siger drengen: "Vil du se, mor, hvor jeg ligger begravet?". Ja, det kunne hun godt tænke sig at se, og så peger han på en bestemt sten, og hun noterede sig navnet, der stod på gravstenen. Nogen tid senere siger drengen så til hende: "Jeg har været overlæge og jeg har boet på Richsvej, på Richsvej i København, Frederiksberg. Det er ikke så langt fra Institutet. Moderen undersøgte nu hvem der havde haft den villa på Frederiksberg som han havde haft, og det viste sig at det stemte overens med gravstenen. Så den historie med ham der var begravet, blev altså verificeret.. Han havde været overlæge og havde boet i villaen på Richsvej. Jeg ved ikke om jeg skal nævne navne. Han har ikke været ret længe i den åndelige verden, det er kun nogle ganske

få år, kun 5-6 år, og så er han blevet født igen, og formodentlig taget fat på sin lægegerning igen.

Han var den person Martinus mødte inde i byen, hvor Martinus stod og så på nogle billeder ved en biograf, og så står den her overlæge ved siden af Martinus, og så siger han: "Jeg kan ikke lide den kulør De har der i ansigtet, kom hen til mig". Så kom Martinus hen til ham og fik taget nogle blodprøver, og det viste sig, at det var så lavt, at hans apparatur kunne ikke måle det, og så kom han ind på et laboratorium inde i København. Her siger de til Martinus: "Med den blodprocent da skulle de jo ligge i sengen". Og så blev Martinus rigtigt undersøgt, og blev indlagt ude på Diakonissestiftelsen, og blev undersøgt der, og det viste sig så at han havde kræft i maven.. Og så kommer lægerne, og siger til ham, at de foreslår en operation. Og så siger Martinus, og det har han jo selv fortalt: "Når tre sådanne læger beslutter det, så må det være rigtigt". Og så gik han med på at blive opereret, og det gik jo fint.

Og det er jo også ret interessant. For jeg tror, jeg ved ikke om det var samme dag, det har nok været dagen efter operationen, at vi besøgte ham. Der stod et skilt ude på døren, at man modtog ikke besøg, men jeg tror, at der alligevel kom mindst tyve mennesker og besøgte ham den dag. Og så fik han også blodtransfusion, og da vidste han jo ikke rigtigt om han skulle modtage det, men så tænkte han sig godt om, og så blev han klar over, at det skulle han, og han fik det så godt ovenpå denne blodtransfusion. Han havde jo tabt en masse blod, og han sagde bagefter: "Ih, bare man kunne omfavne det menneske, der havde givet det her blod". Han var så glad for tanken, at der var et menneske, der havde givet blod som han så kunne få. Så han blev opereret og de har øjensynligt fjernet alt det der skulle fjernes, og han blev så relativt hurtigt rask. Han holdt fri sådan cirka 14 dage fra sine skrivelser, efter han var udskrevet fra hospitalet, og så begyndte han at skrive igen. Så han kom sig relativt hurtigt.

I forbindelse med operationen, blev de mennesker der besøgte Martinus spurgt om Martinus ikke havde familie der kunne give blod. Så sagde han til vennerne om de ikke ville give blod på Lukas stiftelsen. Det ville de gerne, og det var de vældigt glade for. Jeg var også derhenne og give blod, men den sidste gang jeg var der, var der en kvinde der slet ikke kunne finde mine blodårer. Hun prøvede både ved håndleddene og heroppe, men hun kunne slet ikke finde ud af det, og så turde jeg ikke mere.

LL: Var der ikke en læge som var overrasket over at Martinus levede?

TB: Jo, altså overlægen der, Jeg ved ikke hvordan det var, det var noget med at nogen havde mødt overlægen og så talt om Martinus, og han sagde: "Lever han endnu?". De havde været forbavset over, at Martinus kunne overleve den operation. Men Martinus klarede sig jo fint igennem alle sine operationer. Han havde jo flere operationer, ikke alene den for kræft, men også for en prostataoperation, hvor han havde fået lavet det på den gode gammeldags måde med operation i stedet for moderne metoder, og så kom der jo et brok i operationsarret, og så måtte han ind og opereres igen, så det var en meget ubehagelig historie.

LL: Hvordan reagerede Martinus på det at blive opereret ?

TB: Jeg kan huske engang han var indlagt på Frederiksberg hospital, da han skulle opereres for prostata. Der gik en hel måned hvor de ikke foretog sig noget som helst med Martinus. Martinus gik bare og ventede på at blive opereret. Så blev Sam utålmodig, og så ringede han til en overlæge i Thisted som han kendte og sagde, at de ikke gjorde noget med Martinus. Så endelig skete der noget. De havde nok regnet med, at Martinus ikke havde noget at lave fordi han var en gammel mand. Så de gav sig god tid. Sygeplejerskerne havde også sagt til Martinus: "De er meget tålmodig", og så sagde Martinus: "Nå, synes De det" – "ja, de gør jo ikke noget ved Dem", hvorpå Martinus svarede: "Men det er nok

som det skal være". Han demonstrerede, at man skal være tålmodig. Der er god tid, der er evigheder foran os. Han var utroligt tålmodig, og var på alle måder et godt eksempel for os. Det er godt man har lært ham at kende. Det var virkelig en meget fin lærdom jeg fik der. Ja, der er mange ting man kunne fortælle, det er bare at finde dem frem af kramkisten.

Jeg var inde og hilste på ham, måske samme dag han var opereret, han kunne ikke sige noget, men han trykkede mig bare meget kraftigt i hånden. Senere så sagde han: "Jeg kan tåle mange smerter". Han ville ikke tage ret mange smertestillende midler. Jeg tror gerne at den kosmisk bevidste kan tåle mange smerter. Han er jo i den grad klar over, at hans krop det er noget sekundært, og det kan nok gøre ondt i kroppen, men han skal nok overleve, så han kunne tåle mange smerter. Det har Jesus øjensynligt også kunnet, siden han kunne tale til menneskene mens han hang på korset. Han har også kunnet tåle mange smerter. Det skal vi øjensynligt træne i, det at kunne tåle mange smerter. Det har du Rolf også sagt mange gange: "Ja, vi skal jo træne til korsfæstelsen".

LL: Tage hvad er din opfattelse af Martinus og Kristus, er det samme person eller..?

TB: Det er det ikke. Det har jeg haft en forestilling om tidligere, men det tror jeg ikke på. Og Martinus har også selv sagt det. Han sagde det også ved et af disse samarbejdsudvalgsmøder, tidligere hed de torsdagsmøder eller medarbejdermøder, og da sagde han: "Jeg er ikke Kristus, men jeg har den samme bevidsthed som han har". Han har også engang, han talte om bøn, sagt mens Sysse hørte på det: "Engang imellem så beder jeg til Jesus". Og han ville jo ikke bede til sig selv. Jeg tror ikke på det, men det er nøjagtigt den samme bevidsthed, den fuldkomne kosmiske bevidsthed. Jeg har aldrig gjort noget særligt stort nummer ud af det, om det er det ene eller det andet. Men når du spørger, så siger jeg, at det tror jeg ikke, det er min opfattelse, at det er det altså ikke.

LL: Man kan formode, at de kendte hinanden også på et mere personligt plan, kan jeg forestille mig, Kristus og Martinus. At de kendte hinanden. Han følte jo ind, han kunne jo opleve hvad Kristus oplevede.

TB: Ja, det kunne han, for ved hjælp af intuitionen havde han jo adgang til videnshavet, og da kunne han jo gå derind og se hvad som helst. Og det giver sig jo også udslag i det han siger om hele Jesus lidelseshistorie, og det han skriver i Påske om manden i den røde toga. Der står ikke noget i Biblen om at han var i rød toga. Det tror jeg da ikke. I hvert tilfælde så kan Martinus gå ind og se hele situationen, indtoget i Jerusalem, se hele det drama der var, og man kan også forstå af den måde han beskriver hele opstandelsen på, at det er der ikke noget almindeligt menneskeøjne der havde set. Hvordan skulle han så vide det, når der ikke var noget øje der havde set det ? Det kunne han se ved sin adgang til hele videnshavet, og se hele dette drama der foregik dengang.

LS: Har Martinus sagt noget om, at han er med os nu og at han hjælper os som er her ?

TB: Han har jo sagt, og jeg tror oven i købet det var i den sidste tale som han holdt ved sin 90 års fødselsdag, noget om at selvom han altså ikke er her på det fysiske plan, så kunne han gøre meget mere på det fysiske plan, end han kunne gøre mens han var her. Det vil jo sige, at han kan gå ind og trække i trådene, og inspirere mennesker, og ligefrem også henvende sig til mennesker. Det har han jo også gjort, dels som i den drøm Rolf har haft, og ligeledes i de drømme som Jan har haft. Der er ingen tvivl om, at han kan på den måde påvirke mennesker, og inspirere mennesker, og føre mennesker sammen som skal møde hinanden og på denne måde trække i trådene, og at de rigtige mennesker er placerede på de rigtige poster rundt omkring. Det har Martinus også givet udtryk for, at det er det man gør fra den åndelige side, der indsættes og afsættes præsidenter og konger og andre. Det er jo noget man foretager derfra.

Og vi talte engang om de der var blevet myr-

det, f.eks. Martin Luther King, Dag Hammarskjöld, og Folke Bernadotte der var blevet myrdet dernede i Israel. Da siger Martinus: ”Ja, men de bliver fjernet, for hvis disse mennesker havde haft magt som de havde agt, så var udviklingen gået alt for hurtigt, og så havde menneskene ikke fået de lidelser de skulle have”. Det er altså sådan at det reguleres, at mennesker de bliver afsat fuldstændigt efter Guds plan, sådan at planen kommer til at gå i det rigtige tempo. Det kan godt lyde kynisk, det der med at så havde menneskene ikke fået de lidelser de skulle have, men det eneste der rigtigt udvikler menneskene, det er lidelserne og besværlighederne. Men hvis man undrager menneskene lidelserne, så sker ingen udvikling, så det er nødvendigt at det sker. Jeg er blevet meget, meget klar over, at der er en vældig og nøjagtig styring af de enkelte menneskers liv, og det var Martinus helt bevidst i, for han siger jo rent ud, at han gjorde ikke nogen ting uden at han fik impulser fra den åndelige verden. Og det vil ikke sige at han kun er et medium, han var fuldt bevidst i hvad der skal ske, og han var bevidst i, at han ville gøre Guds vilje hele tiden, lige meget hvad der så, fordres af ham. Og han har jo også sagt om det han har skrevet: ”Alt hvad jeg har skrevet, det er skrevet i bøn til Gud”, og det vil sige, at det er Guds tanker, der er direkte overført til papiret. Så det er meget styret det hele, meget mere end man tænker på i det daglige. Og det giver en vældigt ro i sindet, dette her med, at der sker ikke andet end det der skal ske, lige nøjagtig det der skal ske. Man får ikke større lidelser og besværligheder end det der er godt for en, og man får det i de rigtige kvanta, sådan at man kan tage dem i den rækkefølge det kommer. Så, jeg synes at jeg har fået meget god balance i tingene. Det har jeg.

LS: Hvornår boede Martinus i Villa Rosenberg ?

TB: Han boede der fra 1937. I mange år brugte de det kun om sommeren. Så han har ikke boet her andet end om sommeren. Han har ikke boet der helårs, det har han ikke. Det gjorde Gerner fra 1965 til han døde der i 1973.

LS: Hvem boede i det lille huset ?

RE: Det gjorde Martinus. Det var egentlig et vaskehus, som blev indrettet til bolig, så Martinus boede der.

TB: Det var i virkeligheden et udhus med vaskeum og kulrum.

RE: Ja, Tage, du har været med i mange år nu og set udviklingen.

TB: Ja, der er jo sket en udvikling inde i København, hvor Martinus har boet sammen med Gerner indtil Gerner blev gift, og de boede i en lille lejlighed. Og senere så flyttede de jo ud til Joakim Larsens vej og senere til Glahns Alle hvor de havde indrettet et institut, og de havde Livets Bogs Bureau som det hed dengang. Og så i 1943 så flyttede man endelig til Mariendalsvej og fik den dejlige bygning derinde. Så derinde, er der jo sket en vældig udvikling, og det er der jo også heroppe. Det sagde jeg lidt om forleden dag, at da købte man jorden i 1934 og byggede i vinteren 34-35, og så er der altså kommet en vældig udvikling her med syv huse mere der og syv huse mere der, og så endelig så købte man jo mere jord, både af præsten herover ved siden af Villa Rosenberg, og man købte området hernede ved bondehusene og endeligt købte man jo altså Klintsøgård, og fik al den jord der.

Så der er jo sket en vældig udvikling, og det er jo den rent fysiske udvikling. Men jeg synes jo også, at jeg har lagt mærke til, at der er sket en vældig åndelig udvikling. I begyndelsen, da vi heroppe, måske ikke har været mere end 25,30-40 mennesker allerhøjest som boede i husene, var det nærmest en lille menighed, da var mennesker meget mere troende. Der var heller ikke tilstrækkeligt materiale, sådan at man kunne studere og få et virkeligt indtryk af, at det var videnskab, og man var ikke vant til at tænke i disse logiske baner, så jeg synes det er først efterhånden, at åndsvidenskaben er kommet ind i mentaliteterne.

Og jeg synes der er den her tredeling i det, at der er den der trosperiode. Så kom tiden fra

1946 da man købte Klintsøgård, og senere i 1948-49, da man blev nødt til at sælge sommerhusene til privatpersoner, til dem der var interesserede i det, for at få penge til at betale det underskud man havde oparbejdet i forbindelse med Klintsøgård. Der var et stort underskud på noget med 70 tusinde kroner, og det kan man sige sig selv, at det var et stort beløb når hele Klintsøgård og al den jord vi købte kostede 300 tusinde. Det var altså næsten en fjerdedel man havde oparbejdet i gæld, cirka en fjerdedel af købsværdien. Så det var et vældigt beløb. Og vores revisor ville jo have, at man skulle indlevere bøgerne til politiet og sige at man var insolvent. Men så sagde Martinus: "Nej, der kommer en løsning". Og den fandt Gerner altså på i løbet af en nat, hvor han lå og spekulerede på hvad man kunne gøre. Og så fandt de ud af at sælge alle husene. Og så satte de priser på de forskellige huse alt efter størrelse. Og det var jo meget billigt. De billigste kostede 6.500 og bondehusene kostede 12.500, det var utroligt billigt dengang.

Men der var altså den trosepoke først, og så kom man ind i Klintsøgård perioden, og så kom der en materialistisk periode, for nu var man blevet ejer af husene og så gjorde man meget mere ud af det. Man fik indlagt elektrisk lys, og man fik indlagt vand og man fik toilet i stedet for at man havde et ganske almindeligt das, som det hed dengang, i en træbygning herude bagved. Så man var optaget af alt dette i en periode. Og så havde jeg jo håbet på, ikke sandt, at der nu kom en åndsvidenskabelig periode bagefter. Og det må man jo nok sige, at det er der i højere grad nu, altså foredragene, de ligger på et helt andet niveau end de gjorde dengang, og sådan noget som spørgetimer, der er afløst af symbolgennemgang og sådan. Så der er meget mere åndsvidenskab i det, end der oprindeligt var, men det er klart det må ændre sig efterhånden.

Det var en helt anden tid end jeg voksede op i, og så kom der en gudløs periode, og mange mennesker, de er jo stadigvæk gudløse, men mange vil jo efterhånden være modtagelige for disse tanker. Martinus sagde jo, at der er millioner af mennesker der er modtagelige

for disse tanker. Så selvom det ikke er hele jordens befolkning, det er det på ingen måde. så er der alligevel meget at gøre for disse millioner. Der skal informeres om eksistensen af åndsvidenskaben.

LS: Vi lever jo i vanskelige tider nu, og det bliver værre. Hvad har Martinus sagt om disse krige ?

TB: I forbindelse med de store krige, så gøres der jo et vældigt arbejde fra den åndelige side. F.eks. med at få menneskene placeret de rigtige steder. Der er mennesker som skal gå fri af ulykker, og derfor skal flyttes til sikre områder. Der skal rokkeres rundt med alt, så der ikke er nogen som kommer til at opleve lidelser som de ikke skal opleve. Så der er meget arbejde som gøre fra den side.

LS: Skete der noget specielt heroppe på Centret under krigen ?

TB: Det vil jeg nok sige, for under krigen da blev Villa Rosenberg beboet af en tysk kommandant, og de flyttede syv af husene her. Dem flyttede de over på grunden ved Villa Rosenberg, og dem brugte de så som mandskabsboliger for tyske soldater, og der var lavet skyttegrave og det hele derovre. Men der skete jo intet som helst heroppe af krigeriske begivenheder.

RE: Hvor lang tid stod det på ?

TB: Husene blev jo flyttet tilbage straks efter krigen, og stillet op igen. I dag vil de jo være vanskelige at flytte, for nu er de jo udbyggede alle sammen. Men dengang kunne de jo lige sætte dem op på en lastvogn og så transportere dem.

Under krigen var der jo ikke benzin, så der var benzinrationering. Almindelige mennesker kunne ikke få benzin. Martinus fik imidlertid benzin fordi han havde Centret heroppe. Der var også nogle bekendte, der forærede ham benzinmærker så han kunne få noget benzin til at køre herop, og køre lidt mere privat

Der er jo også lille interessante historie om

Martinus' juletræ. Martinus havde jo selv lavet sig et lille juletræ. Han ville jo ikke have et almindeligt juletræ for han ville jo ikke have, at man skulle fælde et træ for hans skyld. Så han fik konstrueret det, og fik en drejer til at lave en stamme, og så blev der boret huller så man kunne sætte nogle pinde ind i hullerne, og så pyntede Martinus det med glimmer og englehår og hvad det nu hed, så det blev rigtigt smukt. Men der var jo ikke noget grønt på, men det kom der altså efter krigen for de tyske soldater havde jo fået sendt nogle kunstige juletræer op. Dengang var det ikke almindeligt med kunstige juletræer, men de tyske soldater havde fået sendt nogle små juletræer op. De blev så efterladt på Villa Rosenberg, og så klippede Martinus grenene af disse her juletræer og bandt dem på pindene på hans eget lille træ. Dette lille juletræ fik Sysse og jeg med, dengang Martinus begyndte at holde jul hos os, så fik vi lov til at få juletræet over hos os, og det har vi endnu. Det står hjemme i vores udhus sommeren igennem, og til jul så tager vi det så frem igen, og det står pyntet og det hele. Så det har vi så længe vi lever, og så går det tilbage til Instituttet hvor det hører hjemme.

RE: Hvad var det Martinus skrev på i 40'erne og under krigen. Det var vel 4 og 5 bind ?

TB: Ja, bind 2 kom jo i 1941, og så er bind 3 jo nok kommet i 1946, 45-46, for det ved jeg, for Sysse fik det foræret af en af vores venner dengang det udkom. Så det har nok været i 1945-46. Jo, det var det han skrev på dengang.

Så man kan sige han var upåvirket af alt det der krigsvæsen. Han var ganske rolig lige meget hvad der skete. Tyskerne havde bl.a. sprængt et hus i luften på hjørnet af Ternevej og Mariendalsvej fordi de ville hævne sig på nogle sabotører, men det rørte ikke Martinus. Og det var jo også sådan, at under krigen var der nogle mennesker der synes at Martinus så tilstrækkeligt jødisk ud, så han måtte hellere rejse til Sverige. Men han sagde: "Nej, jeg skal ikke rejse ud". Der var trygt nok for ham her i Danmark. Han var helt sikker på at han blev beskyttet. Og det blev han også, for

han fortalte om, at engang han skulle hjem fra Nørrebrogade, så kommer der en skikkelse op på siden af ham og siger til ham: "De skal ikke gå ad Hillerødgade, for der er skyderier". "Tak skal de ha" siger Martinus" til manden, og da han så sig om, så lagde han mærke til at manden, den her skikkelse, ikke sagde noget til alle de andre, men sagde det bare til Martinus. Han var helt sikker på, at det var en der materialiserede sig og fortalte ham, at nu skulle han passe på.

Martinus gik ofte på gaden, selvfølgelig ikke når der var spærretid. En nat så gik han ude på Vesterbro et sted, og så kom der en tysker, der lyste ham lige op i ansigtet, og så følte han Martinus på lommerne, for at føle om han havde våben. Så havde Martinus en lommelampe i lommen, og så siger Martinus, da tyskeren banker på den: "Lommelampe", og så gentog tyskeren: "Lommelampe", og så smilede Martinus til ham, og så var det i orden. Martinus følte sig helt sikker, det gjorde han. Der blev passet på ham hele vejen igennem, og han følte også at han blev beskyttet. Det gør vi andre selvfølgelig også, men ikke i samme grad.

Han havde jo sin særlige mission. Men der er også nogle engle hele tiden omkring os, men der blev virkelig passet på ham, men han undgik jo ikke helt de samme ubehageligheder som mennesker får. Han sagde også: "Jeg skal ikke have nogle særlige vilkår". Det var i forbindelse med sygdommene. Han skulle have de samme sygdomme som andre mennesker, og han havde sin kræft og han havde sin prostatabesvær og han havde den store operation for brok. Han fik også et dårligt syn og hørsel så han var ikke beskyttet på den måde. Han skulle have de samme vilkår som menneskene havde her. Men han kunne jo bære dem anderledes end alle vi andre kan, det må man sige.

RE: Martinus var meget glad for julen, var han ikke ?

TB: Jo, det var han. Jo, hjemme, der pyntede han også op i sine stuer. Han havde en julekrybbe som han lagde vat på så at det kom

til at se ud som sne, og så havde han Josef, Maria og barnet. Så det var hyggeligt. Han gjorde meget ud af julen.

RE: Han holdt vel også mange juleforedrag, gjorde han ikke ?

TB: Jo mange. Han siger i et af dem, at nu har jeg gjort det på mange forskellige måder, så derfor vil det nok blive nogenlunde det samme som det har været tidligere. Det er jo det samme tema, men det kan kombineres på mange måder.

RE: Du har vel hørt rigtig mange foredrag ?

TB: Jo, jeg har hørt mange af dem, allerede i Odense. Så hørte jeg foredragene på Borups Højskole, da jeg flyttede til København i slutningen af 1945. Så det er mange hundrede foredrag jeg har hørt.

RE: Hvordan var stemningen blandt tilhørerne ?

TB: Det var meget højtideligt. Det var navnlig søndag formiddag Martinus holdt foredrag. Så kl. 10 var der foredrag. Man havde virkelig respekt for Martinus, så når han kom op på talerstolen rejste alle folk sig op, men det brød han sig ikke meget om. Han synes det var lidt for meget hædersbevisning. Senere blev man klar over, at det behøvede man ikke.

RE: Men han sagde også goddag og farvel, gjorde han ikke ?

TB: Han sagde ikke goddag. Han gik ind ad bagindgangen. På scenen var der dengang et blåt forhæng som man havde lavet for at kunne bruge det som en lille scene. Så kom han frem bag det og hen til talerstolen. Før han holdt sit foredrag, så spillede han gerne et par grammofonplader, og der var så en af os der skulle passe grammofonen. Så startede det kl. 10 og man spillede først noget musik. Det var som regel mindst to plader for ligesom at skabe noget stemning for modtageligheden, men folk snakkede efterhånden under musikken.

RE: Hvad var det for slags musik ?

TB: Han kunne godt lide sangstemmer, sådan en som Maria Andersson, og sådan en som Bjørling. Det er ejendommeligt nok, men han kunne godt lide den der sang som hed ”Jeg er en fremling”, men teksten er jo i virkeligheden meget naiv så vidt jeg kan huske, men det har Martinus nok heller ikke forstået så meget af, udover at han også følte sig som en fremmed her i verden. Så jeg tror, at det var sådan noget der tiltalte ham og så også selve stemmen. Han kunne godt lide mandsstemmer.

RE: Var det ikke lidt religiøs musik ?

TB: Noget af det, men han spillede også almindelig musik. Pudsigt nok, havde jeg jo det med at gemme forskellige ting som havde forbindelse med Martinus. Ligesom jeg gemte biografbilletter og regninger fra cafeerne, så gemte jeg også, når det var mig som passede grammfonen, de sedler hvor Martinus havde skrevet hvilke plader der skulle spilles. Sedlerne er leveret ind til Det Kongelige Bibliotek.

RE: Er pladerne bevaret ?

TB: Nej, det tror jeg ikke. Dem fik Gerner, og han har spillet mange af dem, men jeg tror ikke de er bevaret.

RE: Så man kan ikke finde ud af hvad det var for melodier han kunne lide ?

TB: Nej, det kan man ikke. Han spillede Ave Maria og lignende, men man kan altså læse på de lapper som jeg har fået opbevaret på biblioteket.

RE: Optog man dengang foredragene på Bånd ?

TB: Oprindeligt blev de slet ikke optaget på bånd, men de blev stenograferet. Der var nogle der stenograferede. Der var en som hed Hans Bønnelykke, og så var der to damer, den senere fru Laug, hun hed Inge Nørgård dengang, og så Lisbeth Dam. Alle tre stenogra-

ferede. Mange af de foredrag som gengives i Kosmos er jo oprindeligt stenogrammer lavet af de tre. Det var i begyndelsen af fyrrene, at man stenograferede. Men så fik man noget der hed trådbåndoptager som brugte stålband. Den er i øvrigt vist uden på et af de små Kosmos i miniformat. Man var meget stolt af, at nu kunne man gøre det på den måde, men så viste det sig, at det gik slet ikke, for stålbandet filtrede sig. Maskinen blev så foræret til Jens Cavling, og hvor den nu er havnet det er der ingen der ved. Jeg tror det var i 1954 hvor der var en ingeniør, som jeg ikke kan huske hvad hed, som optog foredragene på den måde. Man fik derefter en rigtig båndoptager, så fra 1954 til 1980, hans 90 års dag, blev foredragene optaget på bånd. Så, jo der ligger en vældig skat i alle de foredrag.

LL: Har man filmet Martinus mere end den film som blev lavet. Du ved med et kort foredrag, som man så har vist på TV ?

TB: Ja, jeg tror nok der findes nogle småstykker, nogle private optagelser, men der findes kun de her 18 minutter, det synes man er synd, at der virkeligt ikke fandtes noget mere. Jeg synes jo også at det var forkert, at Martinus ikke kom i fjernsynet på et eller andet tidspunkt. Der var jo en flov historie for mig sådan set. Jeg vidste om en mand som hed Verner Svendsen, som var meget god til at interviewe folk og lade folk tale i stedet for hele tiden at afbryde dem. Ham skrev jeg så til, og sendte noget materiale, men jeg sagde ikke noget til Martinus om det.

RE: Nå....

TB: Så dagen efter, da sagde jeg det til Martinus, og det er interessant at se den måde Martinus tager sådan noget på. Så siger han bare stille: ”Det skulle du ikke have gjort”, og så sagde han ikke mere. Så næste dag sagde han: ”Hvis det der bliver til noget, det der i fjernsynet, så vil jeg ikke være med”. Så måtte jeg ringe ind til dem og aflyse det, og jeg ringede fra Instituttet til hans sekretær. Og så kom jeg op til Martinus igen, og så siger han: ”Du skulle have skrevet”. Så skrev jeg til ham og undskyldte og bad om at få materialet tilbage.

Martinus ville ikke være med. Han ville ikke frem i rampelyset, og jeg tror det var helt bevidst, og det kan man også få indtrykket af når man læser bogen "Hvad er sandhed". Der skriver han i de sidste kapitler om hvordan det i den tidligere verdensgenløsning, så var det personen der var i fokus, men nu skal op-havet træde tilbage til fordel for værket.

RE: Var ikke Lars Nibelvang den første medarbejder ?

TB: Det kan man måske sige, men den første rigtige var Gerner Larsson, som kom til i 1929, da han var 22 år.

RE: Hvordan kom de i forbindelse med hinanden ?

TB: De mødte hinanden hos tandlæge Palle Ivert. Martinus blev straks klar over, at den unge mand skulle være hans medarbejder. Han var en særlig type. Han var meget poetisk, og havde en fin og følsom side, men han havde også en anden side. Martinus sagde om ham: "Den der skal pløje den første fure må være gjort af stål". Han kunne holde foredrag og han kunne skrive. Han skrev kontaktbreve og artikler. Og så var han en praktisk mand der kunne bruge en hammer, en spade og en skovl. Han var fabelagtig i forbindelse med starten heroppe på Centret. Han kunne tiltrække folk, og han kunne smide dem ud igen. Han holdt ubehagelige mennesker væk fra Martinus. Så Gerner Larsson var en førsteklasses medarbejder på den tid.

Men der kom andre medarbejdere. F.eks. Mogens Munck, en mere følsom mand. Han blev gift med Gerners første kone, så det blev noget kompliceret. Han lever i øvrigt endnu og er nogle og halvfems år – et meget fint menneske. Gerner var en dygtig medarbejder, og det var han i mange år til han blev ca. 65 år. Da kom han i en vis uoverensstemmelse til Martinus.

Når det gælder medarbejdere er det meget karakteristisk, at de er kommet og været utroligt dygtige og entusiastiske, men så kommer der ligesom noget andet til, og de kommer på

afstand af Sagen. Martinus sagde det på den måde: "Man kan arbejde sig ind i Sagen og man kan arbejde sig ud af Sagen". Det er der mange der har gjort.

Det er som en del af et kredsløb. Man er kommet og været næsten som forelsket, og der er ingen ende på hvad man vil gøre for Sagen, men så opstår der nogle krav, og så kommer der straks noget andet til. De vil gerne op på talerstolen, gerne optræde, vil frem i rampelyset og have betydning.

Der står i øvrigt noget i Johannes Åbenbaring om den lille bog. Der står: "Tag bogen og spis den. I din mund vil den smage som sød honning, men i din mave vil den være bitter". Når man får disse nye tanker, så synes man det er så vidunderligt, at man bliver ligesom løftet op. Men man skal leve dem, og så er det, at man opdager sine dårlige sider når man ser sig selv i lyset af disse tanker. Så skal man arbejde med dem, og det er det der giver smerter i maven.

LS: Det skulle være interessant at høre lidt om de andre medarbejdere udover Gerner Larsson.

TB: Ja, der var jo Mogens Møller som nok i tidligere liv har været præst. Han var en dygtig mand og han arbejdede i mange år både i Danmark og Sverige. Han holdt mange foredrag. Han regnede engang ud, at han havde holdt ca. 150 foredrag om året foruden dem han holdt heroppe på Centret i sommerferien. Jo, han var en flittig mand. Så kom Svend Åge Rossen. Han var oprindelig lærer, men blev senere skolepsykolog. Og så kom Per Bruus-Jensen. Han fik lov til at bo hos Martinus på Instituttet i nogle år, men så kom der et vist misforhold mellem Per og Martinus, og så flyttede han ud. Senere kom så Rolf Elving. Der var også Gerard Ooude Groen. Han var meget optaget af Martinus. Han kom hos Martinus på Instituttet og drak te hver dag, når han kom fra sit arbejde på Tivoli. Han har fået meget undervisning af Martinus, og har en stor og fin fornemmelse af Martinus' arbejde. I dag gør han et vældigt arbejde i Holland med oversættelser.

Der har været mange gode medarbejdere, men de var de nærmeste medens Martinus levede, men der har selvfølgelig også været mange andre, som f.eks. Inge Sørensen og Bertil Ekstrøm.

LL: Tage på din fødselsdag, så snakkede du om hvordan menneskeheden begyndte på jorden, og jeg fik en følelse af, at du havde tænkt meget over det med pyramiderne, og hvordan mennesket formes, altså vi var slaver på pyramidetiden. Kan du sige noget om dette, hvordan Martinus så på dette med pyramiderne ?

TB: Ja, han sagde jo det var et indvielsesapparat. Det var ikke en begravningsplads, det var et indvielsesapparat. Og han fortalte hvordan det var bygget op. De havde nok skåret ud disse klippeblokke, men de blev flyttet ved åndelige kræfter. Han sagde noget om, at de skrev på sådan en træspån, man havde jo ikke papir dengang, men så skrev de nogle bestemte tegn på dem og lagde dem oven på stenene, og så blev de altså dematerialiseret og så blev de materialiseret på plads derude hvor de skulle være. Så det var selve bygningen af det. Men jeg ved ikke ret meget om det, ikke andet end hvad jeg sådan har hørt og hvad jeg kan huske af det.

Han fortalte også, at de der var modne dengang til at blive faraoner, de blev så lukket ind i pyramiden, i en af disse gange, og der skulle de selv finde frem til kongens kammer. Det var som om gangene var fuldstændigt lukket for dem, men de skulle altså blive ved at arbejde på det indtil de fandt ud af en eller anden sten de kunne trykke på. Og så kunne de åbne sig en adgang, så de kunne komme videre. Men det var altså et sted hvor man virkelig blev prøvet om man havde den udholdenhed og den karakter, som var nødvendig for at de kunne være egnede til at blive faraoner. Og så til sidst, når de havde arbejdet sig frem til kongens kammer, så blev de altså lagt der, og så blev de suggereret sådan at de kunne forlade kroppen, og komme ind på det åndelige plan, og der fik de så en vis indvielse. De skulle kunne herske over folk og de skulle kunne idømme dødsstraffe, så det var jo ikke nogen høj indvielse, men de blev ind-

viet til den grad, der var nødvendigt for at de kunne styre folket.

LL: Var Martinus med ved selve byggeriet af disse pyramider ?

TB: Ja, det siger Sam jo, men jeg har ikke hørt Martinus selv sige det. Men der er ingen tvivl om det, og han var også ganske klar over, at han havde ganske tæt forbindelse med pyramiderne. Han fortalte også, at da han var i Egypten boede de på et hotel hvor de havde udsigt over til pyramiderne. Da havde han om natten drømt hvordan pyramiderne og haverne omkring så ud oprindeligt. Der havde været guld på den øverste top, og så vidt jeg forstod, havde hele pyramiden været hvid og bare den øverste top havde været af guld. Så det havde været meget smukt. Og han fortalte, at på et tidspunkt var det gået under havets overflade, og der har det så ligget i årtusinder, og så har jorden så hævet sig igen, så de kom frem igen. Men der er ingen tvivl om, at han har haft noget forbindelse med det, det har han. Og han fortalte, at da han fløj tilbage fra Indien, og så fløj hen over pyramiderne, så pressede tårerne sig frem i øjnene på ham. Det virkede så højtideligt på ham, at han fik tårer i øjnene.

RE: Vi kunne næsten bruge mange dage på at høre hvad du havde at fortælle.

TB: Ja, men det havde måske været værdifuldt, at have det sådan med lidt mellemrum, så man kunne tænke sig lidt om.

RE: Men så længe du lever har vi jo chancen.

LL: Vi kommer gerne igen

TB: Ja, men så må jeg håbe jeg holder lidt til endnu.

RE: Du overlever måske alle os andre Tage.

TB: Nja - det er jeg bange for at jeg ikke gør. Der er jo det ved det, at det er begrænset hvad jeg kan gøre nu, når man ikke rigtigt kan se, og man ikke rigtigt kan høre.

RE: Nu er det blevet til, at vi kan inddele det i forskellige epoker Tage. Først var der Martha-tjenesten sammen med Gerner, og så var der Mariatjenesten sammen med Kosmos, hvor du skrev og du talte og du startede engelskafdelingen, og så var der Mariatjenesten i forbindelse med at vaske mesterens fødder. Derefter kommer så den sidste fase hvor du er mere gået over på det åndelige plan.

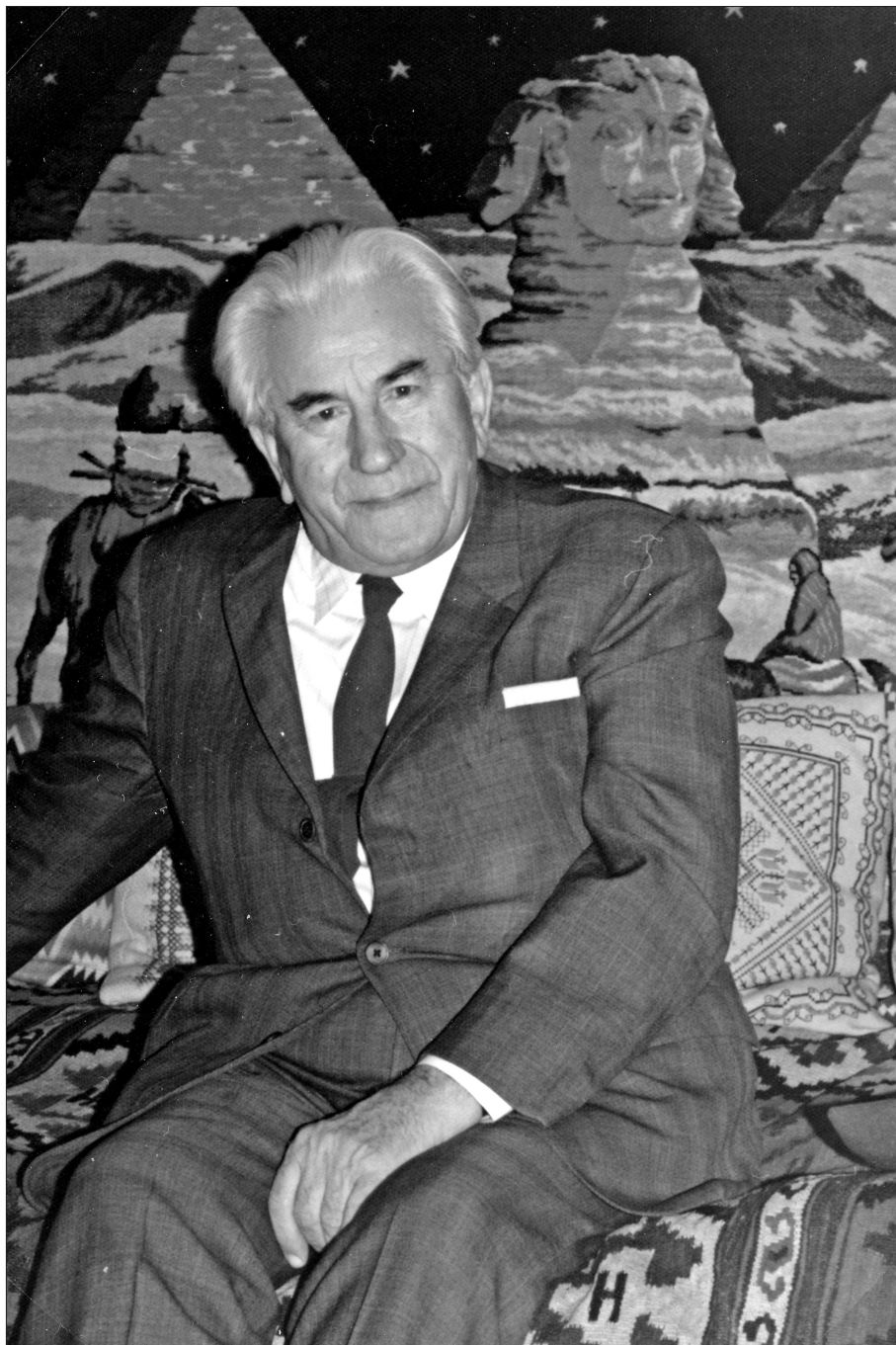
LL: Tage, det har været mægtigt interessant at lytte til din beretning om Sagens udvikling og alt det der er sket i disse mange år.

TB: Ja, det har jo været meget interessant. For mit eget vedkommende, har det jo været opfyldelsen af det ønske jeg havde der i sin tid, at bare jeg havde levet på Jesu tid så jeg havde hørt hvad han sagde. I virkeligheden har jeg hørt det. Jeg har af Martinus fået forklaret skabelsesberetningen og beretningen om Adam og Eva. Jeg har på en måde været med ved Jesu fødsel gennem Martinus' beretning om juleevangeliet og hvor man får hele forklaringen på alkærlighedens fødsel på kloden. Og takket være Martinus har jeg været med i påskebegivenheden ved Jesu korsfæstelse hvor han siger: "Fader forlad dem, for de forstår ikke hvad de gør." Og jeg har forstået budskabet, og modellen – hvordan men-

nesket skal være. Og jeg har altså været med i opstandelsen, ikke sandt, og set hvordan, og hørt ham tale med Maria, der kommer ud til graven, og mødet med disciplene.

I forbindelse med en rejse, har jeg også selv fysisk været på de skråninger hvor de siger at Jesus havde sin bjergprædiken og holdt disse taler til folket. Og jeg har været ved Geneserat sø hvor Jesus talte til folk der. Så jeg har jo virkelig fået opfyldt fuldt ud det ønske om at kunne se alle de der ting.

Og det har været et virkeligt rigt liv, så jeg synes altså, at jeg kan gå herfra med virkelig stor taknemmelighed i hjertet. Det synes jeg faktisk. Så jo, jeg har set hele opbygningen af hele denne Sag. Både den fysiske og alle de der mennesker, der er kommet og gået inden for Sagen. Det har været et rigt liv på mange måder. Men man føler så hele vejen igennem, at man ikke har slået til, at det er så mangelfuldt alligevel, det man laver. Men altså man får lov til at gøre det bedre næste gang. Hidtil har man gjort det så godt man kunne, med de egenskaber og anlæg man havde og så måtte man jo nøjes med det. Og det er jo også godt nok, ikke sandt, det er godt nok, men engang imellem kunne man godt ønske sig, at man kunne have gjort det lidt bedre.

E.6 - Martinus i sin sofa på Instituttet. - es